

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การนำเสนอผลการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของประชากรในเขตภาคเหนือ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลและประมวลผลอย่างเป็นระบบจากแบบสอบถาม การสัมภาษณ์ ประชากรกลุ่มตัวอย่างจากการตอบแบบสอบถามได้แก่ หัวหน้าครัวเรือน หมู่บ้านโป่งสี 1 หมู่บ้านโป่งสี 2 ต.บ้านถิ่น อ.เมือง จ.แพร่, หมู่บ้านประดู่ยี่น, หมู่บ้านทัพยายปอน ต.ประดู่ยี่น อ.ลานสัก จ.อุทัยธานี, ประชากรกลุ่มตัวอย่างจากการสัมภาษณ์ ได้แก่ ผู้รอบรู้ในหมู่บ้านด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยผู้ศึกษาทำการวิเคราะห์ข้อมูลและจำแนก ผลการวิจัยออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

- 4.1 ข้อมูลทั่วไปของประชากรกลุ่มตัวอย่างจากการตอบแบบสอบถาม
- 4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของปัจจัยด้านเศรษฐกิจ, ด้านการศึกษา และด้านสาธารณสุข ที่มีผลต่อระดับการพัฒนาคุณภาพชีวิตโดยใช้สถิติ ค่า Mean (\bar{X}) และ Standard deviation (SD) ในการวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านต่างๆ
- 4.3 ข้อเสนอแนะปัจจัยที่มีผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของประชากรในภาคเหนือ จากการสัมภาษณ์

ผลการศึกษาและการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละตอนข้างต้นมีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของประชากรกลุ่มตัวอย่างจากการตอบแบบสอบถาม

1. จำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 13 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือน จำแนกตามจังหวัด

จังหวัด	จำนวนหัวหน้าครัวเรือน	
	จำนวน	ร้อยละ
แพร่	179	52.5
อุทัยธานี	162	47.5
รวม	341	100

จากตารางที่ 13 พบว่า จำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ หัวหน้าครัวเรือน จำนวน 341 คน ประกอบด้วย หัวหน้าครัวเรือน หมู่บ้านโป่งสี 1 และหมู่บ้านโป่งสี 2 ต.บ้านถิ่น อ.เมือง จ.แพร่ จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 52.5 ของจำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด หัวหน้าครัวเรือนหมู่บ้านประดู่ยี่น และหมู่บ้านทัพยายปอน ต.ประดู่ยี่น อ.ลานสัก จ.อุทัยธานี จำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 47.5 ของจำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

2. เพศ

ตารางที่ 14 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือน จำแนกตามเพศ

เพศ	หัวหน้าครัวเรือนจำแนกตามเพศ	
	จำนวน	ร้อยละ
จังหวัดแพร่		
-ชาย	132	38.7
-หญิง	47	13.8
รวม	179	52.5
จังหวัดอุทัยธานี		
-ชาย	96	28.2
-หญิง	66	19.3
รวม	162	47.5
จำนวนรวม		
-ชาย	228	66.9
-หญิง	113	33.1
รวม	341	100

จากตารางที่ 14 พบว่า เพศของหัวหน้าครัวเรือน กลุ่มตัวอย่าง หมู่บ้านโป่งสี 1 และหมู่บ้านโป่งสี 2 ต.บ้านถิ่น อ.เมือง จ.แพร่ จำนวน 179 คน เป็นเพศชายจำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 38.7 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง จ.แพร่ เพศหญิงจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง จ.แพร่ และเพศของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง หมู่บ้านประดู่ยี่น และหมู่บ้านทัพยายปอน ต.ประดู่ยี่น อ.ลานสัก จ.อุทัยธานี จำนวน 162 คน เป็นเพศชายจำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 28.2 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง จ.อุทัยธานี เพศหญิงจำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 19.3 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง จ.อุทัยธานี

เมื่อพิจารณา เพศของหัวหน้าครัวเรือน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 341 คน เป็นเพศชาย 228 คน คิดเป็นร้อยละ 66.9 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และเป็นเพศหญิง 113 คน คิดเป็นร้อยละ 33.1 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

3. อายุ

ผลการศึกษาด้านอายุของหัวหน้าครัวเรือนของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ดังแสดง
ในตารางที่ 15 - ตารางที่ 17

ตารางที่ 15 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ จำแนกตามอายุ

อายุ	หัวหน้าครัวเรือนจำแนกตามอายุ	
	จำนวน	ร้อยละ
20-30 ปี	13	7.3
31-40 ปี	35	19.6
41-50 ปี	70	39.1
51-60 ปี	41	22.9
61 ปีขึ้นไป	20	11.2
รวม	179	100

จากตารางที่ 15 พบว่า อายุของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง หมู่บ้านโป่งสี 1 และ หมู่บ้านโป่งสี 2 ต.บ้านถิ่น อ.เมือง จ.แพร่ จำนวน 179 คน ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 41-50 ปี จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 39.1 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง จ.แพร่ รองลงมาคือ อายุระหว่าง 51-60 ปี จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 22.9 อายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 19.6 อายุ 61 ปี ขึ้นไป จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 11.2 และอายุ ระหว่าง 20-30 ปี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 16 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี จำแนกตามอายุ

อายุ	หัวหน้าครัวเรือนจำแนกตามอายุ	
	จำนวน	ร้อยละ
20-30 ปี	31	19.1
31-40 ปี	38	23.5
41-50 ปี	45	27.8
51-60 ปี	34	21.0
61 ปีขึ้นไป	14	8.6
รวม	162	100

จากตารางที่ 16 พบว่า อายุของหัวหน้าครัวเรือน กลุ่มตัวอย่างหมู่บ้านประดู่ยืน และหมู่บ้านทัพยายปอน ต.ประดู่ยืน อ.ลานสัก จ.อุทัยธานี จำนวน 162 คน ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 41-50 ปี จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 27.8 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง จ.อุทัยธานี รองลงมาคือ อายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 23.5 อายุระหว่าง 51-60 ปี จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 21.0 อายุระหว่าง 20-30 ปี จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 19.1 และอายุ 61 ปี ขึ้นไป จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 8.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 17 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือนทั้งหมด จำแนกตามอายุ

อายุ	หัวหน้าครัวเรือนจำแนกตามอายุ	
	จำนวน	ร้อยละ
20-30 ปี	44	12.9
31-40 ปี	73	21.4
41-50 ปี	115	33.7
51-60 ปี	75	22.0
61 ปีขึ้นไป	34	10.0
จำนวนรวมทั้งหมด	341	100

จากตารางที่ 17 พบว่า อายุของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 341 คน ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 41-50 ปี จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 33.7 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด รองลงมาคือ อายุระหว่าง 51-60 ปี จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 อายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 21.4 อายุระหว่าง 20-30 ปี จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 12.9 และอายุ 61 ปี ขึ้นไปจำนวน 34 คนคิดเป็นร้อยละ 10.0 ตามลำดับ

4. การศึกษา

ผลการศึกษาด้านการศึกษาของหัวหน้าครัวเรือนของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
ดังแสดงในตารางที่ 18 - ตารางที่ 20

ตารางที่ 18 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ จำแนกตามการ
ศึกษา

การศึกษา	หัวหน้าครัวเรือนจำแนกตามการศึกษา	
	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ได้รับการศึกษา	5	2.8
ประถมศึกษา	90	50.3
มัธยมศึกษาตอนต้น	49	27.4
มัธยมศึกษาตอนปลาย	24	13.4
ปริญญาตรี	9	5.0
สูงกว่าปริญญาตรี	1	0.6
อื่น ๆ	1	0.6
รวม	179	100

จากตารางที่ 18 พบว่าการศึกษาของหัวหน้าครัวเรือน กลุ่มตัวอย่างหมู่บ้านโป่งสี 1 และหมู่บ้านโป่งสี 2 ต.บ้านถิ่น อ.เมือง จ.แพร่ จำนวน 179 คน ส่วนใหญ่ จบการศึกษาระดับ
ชั้นประถมศึกษา จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 50.3 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง
จ.แพร่ รองลงมาคือ ระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ
27.4 ระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4 ระดับ
การศึกษาปริญญาตรีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0 ไม่ได้รับการศึกษา จำนวน 5 คน
คิดเป็นร้อยละ 2.8 ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีและอื่น ๆ ระดับละ 1 คน คิดเป็นร้อยละ
0.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 19 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี จำแนกตามการศึกษา

การศึกษา	หัวหน้าครัวเรือนจำแนกตามการศึกษา	
	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ได้รับการศึกษา	7	4.3
ประถมศึกษา	118	72.8
มัธยมศึกษาตอนต้น	21	13.0
มัธยมศึกษาตอนปลาย	14	8.6
ปริญญาตรี	1	0.6
สูงกว่าปริญญาตรี	1	0.6
อื่น ๆ	-	-
รวม	162	100

จากตารางที่ 19 พบว่า การศึกษาของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง หมู่บ้าน ประดู่ยืน และหมู่บ้านทัพยายปอน ต.ประดู่ยืน อ.ลานสัก จ.อุทัยธานี จำนวน 162 คน ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 72.8 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง จ.อุทัยธานี รองลงมาคือ ระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0 ระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 8.6 ไม่ได้รับการศึกษาจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3 ระดับการศึกษาปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี ระดับละ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 20 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือนทั้งหมด จำแนกตามการศึกษา

การศึกษา	หัวหน้าครัวเรือนจำแนกตามการศึกษา	
	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ได้รับการศึกษา	12	3.5
ประถมศึกษา	208	61.0
มัธยมศึกษาตอนต้น	70	20.5
มัธยมศึกษาตอนปลาย	38	11.1
ปริญญาตรี	10	2.9
สูงกว่าปริญญาตรี	2	0.6
อื่น ๆ	1	0.3
จำนวนรวมทั้งหมด	341	100

จากตารางที่ 20 พบว่า การศึกษาของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 341 คน ส่วนใหญ่ จบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา จำนวน 208 คน คิดเป็นร้อยละ 61.0 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด รองลงมาคือ ระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 20.5 ระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 11.1 ไม่ได้รับการศึกษา จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 ระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.9 ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.6 และอื่น ๆ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.3 ตามลำดับ

5. อาชีพหลัก

ผลการศึกษาด้านอาชีพหลักของหัวหน้าครัวเรือนของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
ดังแสดงในตารางที่ 21 - ตารางที่ 23

ตารางที่ 21 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ จำแนกตามอาชีพหลัก

อาชีพหลัก	หัวหน้าครัวเรือน จำแนกตามอาชีพหลัก	
	จำนวน	ร้อยละ
ค้าขาย (เช่นขายของชำ, ขายอาหาร ฯลฯ)	100	55.9
ทำการเกษตร (เช่น ทำนา, ทำสวน, ทำไร่)	51	28.5
รับจ้าง (เช่นรับจ้างทำการเกษตร, ทำงานโรงงาน, กรรมกร ฯลฯ)	17	9.5
ข้าราชการ	8	4.5
นักธุรกิจ (เช่นเจ้าของกิจการ, เจ้าของที่ดิน, บ้านเช่า ฯลฯ)	2	1.1
ช่างฝีมือ (เช่นช่างไม้, ช่างซ่อม, ช่างเสริมสวย, ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ฯลฯ)	1	0.6
เลี้ยงสัตว์ (เช่นหมู, วัว, ปลา, ควาย, เป็ด, ไก่ ฯลฯ)	-	-
รวม	179	100

จากตารางที่ 21 พบว่าอาชีพหลักของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง หมู่บ้านโป่งสี 1 และหมู่บ้านโป่งสี 2 ต.บ้านถิ่น อ.เมือง จ.แพร่ จำนวน 179 คน ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขาย จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 55.9 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง จ.แพร่ รองลงมาคืออาชีพทำการเกษตร จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 28.5 อาชีพ รับจ้างจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 9.5 อาชีพ ข้าราชการ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 อาชีพนักธุรกิจ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1 อาชีพช่างฝีมือ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 22 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี จำแนกตามอาชีพหลัก

อาชีพหลัก	หัวหน้าครัวเรือน จำแนกตามอาชีพหลัก	
	จำนวน	ร้อยละ
ทำการเกษตร (เช่น ทำนา, ทำสวน, ทำไร่)	112	69.1
ค้าขาย (เช่น ขายของชำ, ขายอาหาร ฯลฯ)	24	14.8
รับจ้าง (เช่น รับจ้างทำการเกษตร, ทำงานโรงงาน, กรรมกร ฯลฯ)	13	8.0
ข้าราชการ	4	2.5
เลี้ยงสัตว์ (เช่น หมู, วัว, ปลา, ควาย, เป็ด, ไก่ ฯลฯ)	4	2.5
นักธุรกิจ (เช่น เจ้าของกิจการ, เจ้าของที่ดิน, บ้านเช่า ฯลฯ)	3	1.9
ช่างฝีมือ (เช่น ช่างไม้, ช่างซ่อม, ช่างเสริมสวย, ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ฯลฯ)	2	1.2
รวม	162	100

จากตารางที่ 22 พบว่าอาชีพหลักของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง หมู่บ้านประดู่ยืนและหมู่บ้านทัพยายปอน ต.ประดู่ยืน อ.ลานสัก จ.อุทัยธานี จำนวน 162 คน ส่วนใหญ่มีอาชีพทำการเกษตร จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 69.1 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง จ.อุทัยธานี รองลงมาคือ อาชีพค้าขาย จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 14.8 อาชีพรับจ้าง จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 อาชีพข้าราชการและอาชีพเลี้ยงสัตว์อาชีพละ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 ตามลำดับ อาชีพนักธุรกิจ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.9 และอาชีพช่างฝีมือ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 23 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือนทั้งหมด จำแนกตาม อาชีพหลัก

อาชีพหลัก	หัวหน้าครัวเรือน จำแนกตามอาชีพหลัก	
	จำนวน	ร้อยละ
ทำการเกษตร (เช่น ทำนา, ทำสวน, ทำไร่)	163	47.8
ค้าขาย (เช่น ขายของชำ, ขายอาหาร ฯลฯ)	124	36.4
รับจ้าง (เช่น รับจ้างทำการเกษตร, ทำงานโรงงาน, กรรมกร ฯลฯ)	20	8.8
ข้าราชการ	12	3.5
นักธุรกิจ (เช่น เจ้าของกิจการ, เจ้าของที่ดิน, บ้านเช่า ฯลฯ)	5	1.5
เลี้ยงสัตว์ (เช่น หมู, วัว, ปลา, ควาย, เป็ด, ไก่ ฯลฯ)	4	1.2
ช่างฝีมือ (เช่น ช่างไม้, ช่างซ่อม, ช่างเสริมสวย, ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ฯลฯ)	3	0.9
จำนวนรวมทั้งหมด	341	100

จากตารางที่ 23 พบว่าอาชีพหลักของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 341 คน ส่วนใหญ่มีอาชีพ ทำการเกษตร จำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 47.8 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด รองลงมาคือ อาชีพค้าขาย จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 36.4 อาชีพรับจ้าง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8 อาชีพข้าราชการ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 อาชีพนักธุรกิจ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 อาชีพเลี้ยงสัตว์ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 และอาชีพช่างฝีมือ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.9 ตามลำดับ

6. อาชีพพรอง

ผลการศึกษาด้านอาชีพพรองของหัวหน้าครัวเรือนของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
ดังแสดงในตารางที่ 24 - ตารางที่ 26

ตารางที่ 24 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ จำแนกตามอาชีพพรอง

อาชีพพรอง	หัวหน้าครัวเรือนจำแนกตามอาชีพพรอง	
	จำนวน	ร้อยละ
ค้าขาย (เช่น ขายอาหาร, ขายของชำ ฯลฯ)	61	34.1
ทำการเกษตร (เช่น รับจ้างทำสวน, ทำไร่ ฯลฯ)	55	30.7
ช่างฝีมือ (เช่น ช่างไม้, ช่างปูน ฯลฯ)	23	12.8
เลี้ยงสัตว์ (เช่น หมู, ไก่ ฯลฯ)	21	11.7
รับจ้าง (เช่น กรรมกร, ทำงานโรงงาน ฯลฯ)	17	9.5
อื่น ๆ	2	1.1
รวม	179	100

จากตารางที่ 24 พบว่า อาชีพพรองของหัวหน้าครัวเรือน กลุ่มตัวอย่างหมู่บ้านโป่งสี 1 และหมู่บ้านโป่งสี 2 ต.บ้านถิ่น อ.เมือง จ.แพร่ จำนวน 179 คน พบว่า ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขาย จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 34.1 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง จ.แพร่ รองลงมาคือ อาชีพทำการเกษตร จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 อาชีพช่างฝีมือจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 12.8 อาชีพเลี้ยงสัตว์จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 11.7 อาชีพรับจ้างจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 9.5 และอื่น ๆ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1 ตามลำดับ

ตารางที่ 25 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี จำแนกตาม อาชีพครอง

อาชีพครอง	หัวหน้าครัวเรือนจำแนกตามอาชีพครอง	
	จำนวน	ร้อยละ
ค้าขาย (เช่น ขายอาหาร, ขายของชำ ฯลฯ)	22	13.6
ทำการเกษตร (เช่น รับจ้างทำสวน, ทำไร่ ฯลฯ)	44	27.2
เลี้ยงสัตว์ (เช่น หมู, ไก่ ฯลฯ)	33	20.4
ช่างฝีมือ (เช่น ช่างไม้, ช่างปูน ฯลฯ)	6	3.7
รับจ้าง (เช่น กรรมกร, ทำงานโรงงาน ฯลฯ)	26	16.0
อื่น ๆ	31	19.1
รวม	162	100

จากตารางที่ 25 พบว่า อาชีพครองของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างหมู่บ้านประดู่ ยืน และหมู่บ้านทัพยายปอน ต.ประดู่ยืน อ.ลานสัก จ.อุทัยธานี จำนวน 162 คน พบว่าส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำการเกษตร จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 27.2 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง จ.อุทัยธานี รองลงมาคืออาชีพเลี้ยงสัตว์ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 20.4 อื่น ๆ จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 19.1 อาชีพรับจ้าง จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0 อาชีพค้าขาย จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 13.6 อาชีพช่างฝีมือ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 26 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือนทั้งหมด จำแนกตาม อาชีพครอง

อาชีพครอง	หัวหน้าครัวเรือนจำแนกตามอาชีพครอง	
	จำนวน	ร้อยละ
ค้าขาย (เช่น ขายอาหาร, ขายของชำ ฯลฯ)	83	24.3
ทำการเกษตร (เช่น รับจ้างทำสวน, ทำไร่ ฯลฯ)	99	29.0
เลี้ยงสัตว์ (เช่น หมู, ไก่ ฯลฯ)	54	15.8
ช่างฝีมือ (เช่น ช่างไม้, ช่างปูน ฯลฯ)	29	8.5
รับจ้าง (เช่น กรรมกร, ทำงานโรงงาน ฯลฯ)	43	12.6
อื่น ๆ	33	9.7
จำนวนรวมทั้งหมด	341	100

จากตารางที่ 26 พบว่า อาชีพครองของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 341 คน ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำการเกษตร จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด รองลงมาคืออาชีพค้าขาย จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 24.3 อาชีพเลี้ยงสัตว์ จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 อาชีพรับจ้าง จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 12.6 อื่น ๆ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 9.7 และอาชีพช่างฝีมือ จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 ตามลำดับ

7. รายได้รวมของสมาชิกในครอบครัวต่อเดือน

ผลการศึกษาด้านรายได้รวมของสมาชิกในครอบครัวหัวหน้าครัวเรือนต่อเดือนของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ดังแสดงในตารางที่ 27 - ตารางที่ 29

ตารางที่ 27 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ จำแนกตามรายได้รวมของสมาชิกในครอบครัวต่อเดือน

รายได้รวมของสมาชิก ในครอบครัวต่อเดือน	หัวหน้าครัวเรือนจำแนกตามรายได้รวม ของสมาชิกในครอบครัว	
	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 3,000 บาท	22	12.3
3,001 - 4,000 บาท	40	22.3
4,001 - 5,000 บาท	33	18.4
5,001 - 6,000 บาท	42	23.5
6,001 - 7,000 บาท	26	14.5
7,001 บาทขึ้นไป	16	8.9
รวม	179	100

จากตารางที่ 27 พบว่า รายได้รวมต่อเดือนของสมาชิกในครอบครัวหัวหน้าครัวเรือน กลุ่มตัวอย่าง หมู่บ้านโป่งสี 1 และหมู่บ้านโป่งสี 2 ต.บ้านถิ่น อ.เมือง จ.แพร่ จำนวน 179 คน ส่วนใหญ่มีรายได้รวมระหว่าง 5,001-6,000 บาท จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 23.5 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง จ.แพร่ รองลงมาคือ รายได้ระหว่าง 3,001-4,000 บาท จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 22.3 รายได้ระหว่าง 4,001-5,000 บาท จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 18.4 รายได้ระหว่าง 6,001-7,000 บาท จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 14.5 รายได้น้อยกว่า 3,000 บาท จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 12.3 และรายได้ 7,001 บาทขึ้นไปจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.9 ตามลำดับ

ตารางที่ 28 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี จำแนกตาม รายได้รวมของสมาชิกในครอบครัวต่อเดือน

รายได้รวมของสมาชิก ในครอบครัวต่อเดือน	หัวหน้าครัวเรือนจำแนกตามรายได้รวม ของสมาชิกในครอบครัว	
	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 3,000 บาท	48	29.6
3,001 - 4,000 บาท	44	27.2
4,001 - 5,000 บาท	21	13.0
5,001 - 6,000 บาท	18	11.1
6,001 - 7,000 บาท	15	9.3
7,001 บาทขึ้นไป	16	9.9
รวม	162	100

จากตารางที่ 28 พบว่า รายได้รวมต่อเดือนของสมาชิกในครอบครัวหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างหมู่บ้านประตูยี่น และหมู่บ้านทัพยายปอน ต.ประตูยี่น อ.ลานสัก จ.อุทัยธานี จำนวน 162 คน ส่วนใหญ่มีรายได้รวมน้อยกว่า 3,000 บาท จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 29.6 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง จ.อุทัยธานี รองลงมาคือ รายได้ระหว่าง 3,001-4,000 บาท จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 27.2 รายได้ระหว่าง 4,001-5,000 บาท จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0 รายได้ระหว่าง 5,001-6,000 บาท จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 11.1 รายได้ 7,001 บาทขึ้นไป จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 9.9 และรายได้ 6,001-7,000 บาท จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 29 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือนทั้งหมด จำแนกตามรายได้รวมของสมาชิกในครอบครัวต่อเดือน

รายได้รวมของสมาชิก ในครอบครัวต่อเดือน	หัวหน้าครัวเรือนจำแนกตาม รายได้รวมของสมาชิกในครอบครัว	
	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 3,000 บาท	70	20.5
3,001 - 4,000 บาท	84	24.6
4,001 - 5,000 บาท	54	15.8
5,001 - 6,000 บาท	60	17.6
6,001 - 7,000 บาท	41	12.0
7,001 บาทขึ้นไป	32	9.4
จำนวนรวมทั้งหมด	341	100

จากตารางที่ 29 พบว่า รายได้รวมต่อเดือนของสมาชิกในครอบครัวหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 341 คน ส่วนใหญ่มีรายได้ระหว่าง 3,001-4,000 บาท จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 24.6 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด รองลงมาคือ รายได้น้อยกว่า 3,000 บาท จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 20.5 รายได้ระหว่าง 5,001-6,000 บาท จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 17.6 รายได้ระหว่าง 4,001-5,000 บาท จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 รายได้ระหว่าง 6,001-7,000 บาท จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 12.0 และรายได้ 7,001 บาทขึ้นไป จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 9.4 ตามลำดับ

8. หนี้สินรวมของสมาชิกในครอบครัวต่อเดือน

ผลการศึกษาด้านหนี้สินรวมของสมาชิกในครอบครัวหัวหน้าครัวเรือนต่อเดือนของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ดังแสดงไว้ในตารางที่ 30 - ตารางที่ 32

ตารางที่ 30 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ จำแนกตามหนี้สินรวมของสมาชิกในครอบครัวต่อเดือน

หนี้สินรวมของสมาชิก ในครอบครัวต่อเดือน	หัวหน้าครัวเรือนจำแนกตามหนี้สินรวม ของสมาชิกในครอบครัว	
	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีหนี้สิน	79	44.1
น้อยกว่า 2,000 บาท	56	31.8
2,001-3,000 บาท	22	12.3
3,001 - 4,000 บาท	10	5.6
4,001 - 5,000 บาท	5	2.8
5,001 บาทขึ้นไป	7	3.9
รวม	179	100

จากตารางที่ 30 พบว่า หนี้สินรวมของสมาชิกในครอบครัวหัวหน้าครัวเรือน กลุ่มตัวอย่าง หมู่บ้านโป่งสี 1 และหมู่บ้านโป่งสี 2 ต.บ้านดิน อ.เมือง จ.แพร่ จำนวน 179 คน ส่วนใหญ่ไม่มีหนี้สิน จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 44.1 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง จ.แพร่ รองลงมาคือ มีหนี้สินน้อยกว่า 2,000 บาท จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 31.8 หนี้สินระหว่าง 2,001-3,000 บาท จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 12.3 หนี้สินระหว่าง 3,001-4,000 บาท จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.6 หนี้สิน 5,001 บาทขึ้นไป จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.9 และหนี้สินระหว่าง 4,001-5,000 บาท จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 31 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี จำแนกตาม
หนี้สินรวมของสมาชิกในครอบครัวต่อเดือน

หนี้สินรวมของสมาชิก ในครอบครัวต่อเดือน	หัวหน้าครัวเรือนจำแนกตามหนี้สินรวม ของสมาชิกในครอบครัว	
	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีหนี้สิน	39	24.1
น้อยกว่า 2,000 บาท	50	30.9
2,001-3,000 บาท	24	14.8
3,001 - 4,000 บาท	21	13.0
4,001 - 5,000 บาท	9	5.6
5,001 บาทขึ้นไป	19	11.7
รวม	162	100

จากตารางที่ 31 พบว่า หนี้สินรวมของสมาชิกในครอบครัวหัวหน้าครัวเรือน กลุ่มตัวอย่างหมู่บ้านประดู่ยี่น และหมู่บ้านทัพยายปอน ต.ประดู่ยี่น อ.ลานสัก จ.อุทัยธานี จำนวน 162 คน ส่วนใหญ่มีหนี้สินน้อยกว่า 2,000 บาท จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 30.9 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง จ.อุทัยธานี รองลงมาคือ ไม่มีหนี้สิน จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 24.1 หนี้สินระหว่าง 2,001-3,000 บาท จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 14.8 หนี้สินระหว่าง 3,001-4,000 บาท จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0 หนี้สิน 5,001 บาทขึ้นไป จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 11.7, และหนี้สินระหว่าง 4,001-5,000 บาท จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 5.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 32 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของหัวหน้าครัวเรือนทั้งหมด จำแนกตามหนี้สินรวมของสมาชิกในครอบครัวต่อเดือน

หนี้สินรวมของสมาชิก ในครอบครัวต่อเดือน	หัวหน้าครัวเรือนจำแนกตามหนี้สินรวม ของสมาชิกในครอบครัว	
	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีหนี้สิน	118	34.6
น้อยกว่า 2,000 บาท	106	31.1
2,001-3,000 บาท	46	13.5
3,001 - 4,000 บาท	31	9.1
4,001 - 5,000 บาท	14	4.1
5,001 บาทขึ้นไป	26	7.6
จำนวนรวมทั้งหมด	341	100

จากตารางที่ 32 พบว่า หนี้สินรวมของสมาชิกในครอบครัวหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 341 คน ส่วนใหญ่ไม่มีหนี้สินจำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 34.6 ของหัวหน้าครัวเรือนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด รองลงมาคือ มีหนี้สินน้อยกว่า 2,000 บาท จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 31.1 หนี้สินระหว่าง 2,001-3,000 บาท จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5, หนี้สินระหว่าง 3,001-4,000 บาท จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1 หนี้สิน 5,001 บาทขึ้นไป จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 7.6 และหนี้สินระหว่าง 4,001-5,000 บาท จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1 ตามลำดับ

4. 2 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของปัจจัยด้านเศรษฐกิจ, ด้านการศึกษา และด้านสาธารณสุข ที่มีผลต่อระดับการพัฒนาคุณภาพชีวิตโดยใช้สถิติ ค่า Mean (\bar{X}) และ Standard devlatlon (SD) ในการวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้

1. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ
 - 1.1 การประกอบอาชีพในภาคเกษตรกรรม
 - 1.2 การประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรม
 - 1.3 การประกอบอาชีพในภาคพาณิชยกรรม

2. ปัจจัยด้านการศึกษา ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ
 - 2.1 ระดับการศึกษา
 - 2.2 อัตราการเรียนต่อ
 - 2.3 อัตราการรู้หนังสือ

3. ปัจจัยด้านสาธารณสุข ประกอบด้วยองค์ประกอบ 6 ด้าน คือ
 - 3.1 ความเพียงพอของสถานอนามัย
 - 3.2 ความพร้อมของอุปกรณ์และเวชภัณฑ์
 - 3.3 ความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่
 - 3.4 งบประมาณด้านสาธารณสุข
 - 3.5 การออกไปให้บริการอย่างสม่ำเสมอ
 - 3.6 ข่าวสารด้านสาธารณสุข

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีสาระสำคัญดังนี้

1. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ แบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ การประกอบอาชีพในภาคเกษตรกรรม, การประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรม และการประกอบอาชีพในภาคพาณิชยกรรม

1.1 การประกอบอาชีพในภาคเกษตรกรรม

การประกอบอาชีพในภาคเกษตรกรรม วัดจากข้อความ 8 ข้อความ

โดยการให้คะแนนสำหรับระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อความ แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมายระดับความคิดเห็น
1.00 - 1.75	มีผลน้อยที่สุด
1.75 - 2.50	มีผลน้อย
2.50 - 3.25	มีผลมาก
3.25 - 4.00	มีผลมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการแสดงความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่างด้านการประกอบอาชีพเกษตรกรรมที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต มีสาระสำคัญดังแสดงในตารางที่ 33 - ตารางที่ 34

ตารางที่ 33 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จ.แพร่
ด้านการประกอบอาชีพในภาคเกษตรกรรมที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

การประกอบอาชีพในภาคเกษตรกรรม	จ.แพร่	
	\bar{x}	SD
1. การเก็บผลิตผลจากการทำไร่, ทำนาได้ตลอดปี มีผลต่อการเพิ่มรายได้ของคนในหมู่บ้านระดับใด	2.7486	.718
2. การขายผลิตผลจากการทำไร่, ทำนา ได้ตลอดปีมีผลต่อการให้เกษตรกรในหมู่บ้านสามารถพึ่งตนเองได้ระดับใด	2.5251	.612
3. การปลูกพืชเพื่อการค้าขาย มีผลทำให้เกษตรกรในหมู่บ้านมีเงินรายรับเพิ่มขึ้นระดับใด	2.3855	.689
4. สัตว์ที่เลี้ยงเพื่อการค้าขายมีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้มีการประกอบอาชีพที่แน่นอนระดับใด	2.2346	.750
5. การรวมตัวของกลุ่มเกษตรกรในหมู่บ้านมีผลทำให้สามารถส่งเสริมผลิตผลจากการทำไร่, ทำนา, ทำสวนให้มีราคาดีขึ้นระดับใด	3.0223	.662
6. อาชีพทำไร่, ทำนา, ทำสวน ในหมู่บ้านมีผลทำให้เกษตรกรไม่มีความมั่นคงในอาชีพและ ไม่มีสวัสดิการในการทำงานระดับใด	2.7821	.689
7. การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น ปุย, ยาฆ่าแมลง, ยาฆ่าหญ้า ในการปลูกพืชเพื่อการค้าขายมีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีภาระหนี้สินเพิ่มขึ้นในระดับใด	2.3855	.583
8. การเลี้ยงสัตว์เพื่อการค้าขายที่มีต้นทุนสูง มีผลทำให้คนในหมู่บ้าน มีรายได้ไม่พอดีกับรายจ่ายในแต่ละเดือนระดับใด	2.7989	.603
รวม	2.6103	.392

จากตารางที่ 33 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการประกอบอาชีพในภาคเกษตรกรรมมีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.6103$) โดยข้อความสำหรับวัดการประกอบอาชีพในภาคเกษตรกรรมที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ การรวมตัวของกลุ่มเกษตรกรในหมู่บ้าน มีผลทำให้สามารถส่งเสริมผลผลิตจากการทำไร่, ทำนา, ทำสวน ให้มีราคาดีขึ้นระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.0223$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ การเลี้ยงสัตว์เพื่อการค้าขายที่มีต้นทุนสูง มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีรายได้ไม่พอดีกับรายจ่ายในแต่ละเดือนระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.7989$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ อาชีพทำไร่, ทำนา, ทำสวน ในหมู่บ้านมีผลทำให้เกษตรกรไม่มีความมั่นคงในอาชีพและไม่มีสวัสดิการในการทำงานระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.7821$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่คือ การเก็บผลผลิตจากการทำไร่, ทำนาได้ตลอดปี มีผลต่อการเพิ่มรายได้ของคนในหมู่บ้านระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.7486$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ห้าคือ การขายผลผลิตจากการทำไร่, ทำนาได้ตลอดปี มีผลต่อการให้เกษตรกรในหมู่บ้านสามารถพึ่งตนเองได้ระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.5251$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่หก มีสองข้อความคือ การปลูกพืชเพื่อการค้าขาย มีผลทำให้เกษตรกรในหมู่บ้านมีเงินรายรับเพิ่มขึ้นระดับใด และการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น ปุ๋ย, ยาฆ่าแมลง, ยาฆ่าหญ้า ในการปลูกพืชเพื่อการค้าขาย มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีภาระหนี้สินเพิ่มขึ้นในระดับใด ระดับความเห็นต่อสองข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.3855$) และระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่แปดคือ สัตว์ที่เลี้ยงเพื่อการค้าขายมีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้มีการประกอบอาชีพที่แน่นอนระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.2346$)

ตารางที่ 34 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
จ.อุทัยธานี ด้านการประกอบอาชีพในภาคเกษตรกรรมที่มีผลต่อการพัฒนา
คุณภาพชีวิต

การประกอบอาชีพในภาคเกษตรกรรม	จ.อุทัยธานี	
	\bar{x}	SD
1. การเก็บผลผลิตจากการทำไร่, ทำนา ได้ตลอดปี มีผลต่อการเพิ่มรายได้ของคนในหมู่บ้านระดับใด	2.6914	.716
2. การขายผลผลิตจากการทำไร่, ทำนา ได้ตลอดปีมีผลต่อการให้เกษตรกรในหมู่บ้านสามารถพึ่งตนเองได้ระดับใด	2.7346	.703
3. การปลูกพืชเพื่อการค้าขายมีผลทำให้เกษตรกรในหมู่บ้านมีเงินรายรับเพิ่มขึ้นระดับใด	2.5494	.641
4. สัตว์ที่เลี้ยงเพื่อการค้าขายมีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้มีการประกอบอาชีพที่แน่นอนระดับใด	2.1975	.721
5. การรวมตัวของกลุ่มเกษตรกรในหมู่บ้านมีผลทำให้สามารถส่งเสริมผลผลิตจากการทำไร่, ทำนา, ทำสวนให้มีราคาดีขึ้นระดับใด	3.1111	.650
6. อาชีพทำไร่, ทำนา, ทำสวน ในหมู่บ้านมีผลทำให้เกษตรกรไม่มีความมั่นคงในอาชีพและ ไม่มีสวัสดิการในการทำงานระดับใด	2.2901	.762
7. การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น ปุ๋ย, ยาฆ่าแมลง, ยาฆ่าหญ้า ในการปลูกพืชเพื่อการค้าขายมีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีภาระหนี้สินเพิ่มขึ้นในระดับใด	3.2099	.768
8. การเลี้ยงสัตว์เพื่อการค้าขายที่มีต้นทุนสูง มีผลทำให้คนในหมู่บ้าน มีรายได้ไม่พอดีกับรายจ่ายในแต่ละเดือนระดับใด	2.7222	.633
รวม	2.6883	.345

จากตารางที่ 34 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการประกอบอาชีพในภาคเกษตรกรรมมีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.6883$) โดยข้อความสำหรับวัดการประกอบอาชีพในภาคเกษตรกรรมที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น ปุ๋ย, ยาฆ่าแมลง, ยาฆ่าหญ้า ในการปลูกพืชเพื่อการค้าขาย มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีภาระหนี้สินเพิ่มขึ้นในระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.2099$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ การรวมตัวของกลุ่มเกษตรกรในหมู่บ้าน มีผลทำให้สามารถส่งเสริมผลผลิตจากการทำไร่, ทำนา, ทำสวนให้มีราคาดีขึ้นระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.1111$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ การขายผลผลิตจากการทำไร่, ทำนาได้ตลอดปี มีผลต่อการให้เกษตรกรในหมู่บ้านสามารถพึ่งตนเองได้ระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.7346$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่คือ การเลี้ยงสัตว์เพื่อการค้าขายที่มีต้นทุนสูง มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีรายได้ไม่พอดีกับรายจ่ายในแต่ละเดือนระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.7222$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ห้าคือ การเก็บผลผลิตจากการทำไร่, ทำนาได้ตลอดปี มีผลต่อการเพิ่มรายได้ของคนในหมู่บ้านระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.6914$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่หกคือ การปลูกพืชเพื่อการค้าขาย มีผลทำให้เกษตรกรในหมู่บ้านมีเงินรายรับเพิ่มขึ้นระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.5494$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่เจ็ดคือ อาชีพทำไร่, ทำนา, ทำสวนในหมู่บ้าน มีผลทำให้เกษตรกรไม่มีความมั่นคงในอาชีพและไม่มีสวัสดิการในการทำงานระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.2901$) และระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่แปดคือ สัตว์ที่เลี้ยงเพื่อการค้าขาย มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้มีการประกอบอาชีพที่แน่นอนระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.1975$)

1.2 การประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรม

การประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรม วัดจากข้อความ 4 ข้อความ โดยการให้คะแนนสำหรับระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อความ แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมายระดับความคิดเห็น
1.00 - 1.75	มีผลน้อยที่สุด
1.75 - 2.50	มีผลน้อย
2.50 - 3.25	มีผลมาก
3.25 - 4.00	มีผลมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการแสดงความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ด้านการประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรมที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต มีสาระสำคัญดังแสดงในตารางที่ 35 - ตารางที่ 36

ตารางที่ 35 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
จ.แพร่ ด้านการประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรมที่มีผลต่อการพัฒนา
คุณภาพชีวิต

การประกอบอาชีพ ในภาคอุตสาหกรรม	จ.แพร่	
	\bar{x}	SD
1. การขยายโรงงานอุตสาหกรรมในภาคเหนือ เช่น แปรรูป ผลิตผลทางการเกษตร, เครื่องจักรกล, หัตถกรรม ฯลฯ มีผลต่อความต้องการแรงงานในหมู่บ้านเพิ่มมากขึ้นใน ระดับใด	2.9944	.707
2. การลงทุนในอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ เช่น แปรรูป ผลิตผลทางการเกษตร, เครื่องจักรกล, การท่องเที่ยว, หัตถกรรม ฯลฯ ในภาคเหนือมีผลทำให้คนในหมู่บ้านมี งานทำหลังฤดูการเก็บเกี่ยวในระดับใด	2.9553	.579
3. การปิดกิจการโรงงานอุตสาหกรรมในภาคเหนือมีผลต่อ การไม่มีงานทำของคนในหมู่บ้านระดับใด	2.8324	.566
4. การไม่ขยายโรงงานอุตสาหกรรมในภาคเหนือ มีผลทำให้ คนในหมู่บ้าน ไม่มีงานทำอย่างต่อเนื่อง (มีการอพยพ ย้ายถิ่น) ระดับใด	2.8492	.640
รวม	2.9078	.358

จากตารางที่ 35 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรมมีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.9078$) โดยข้อความสำหรับวัดการประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรมที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ การขยายโรงงานอุตสาหกรรมในภาคเหนือ เช่น แปรรูปผลิตผลทางการเกษตร, เครื่องจักรกล, หัตถกรรม ฯลฯ มีผลต่อความต้องการแรงงานในหมู่บ้านเพิ่มมากขึ้นในระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.9944$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ การลงทุนในอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ เช่น แปรรูปผลิตผลทางการเกษตร, เครื่องจักรกล, การท่องเที่ยว, หัตถกรรม ฯลฯ ในภาคเหนือ มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีงานทำหลังฤดูการเก็บเกี่ยวในระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.9553$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ การไม่ขยายโรงงานอุตสาหกรรมในภาคเหนือ มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่มีงานทำอย่างต่อเนื่อง (มีการอพยพย้ายถิ่น) ระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.8492$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่คือ การปิดกิจการโรงงานอุตสาหกรรมในภาคเหนือมีผลต่อการไม่มีงานทำของคนในหมู่บ้านระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.8324$)

ตารางที่ 36 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
จ.อุทัยธานี ด้านการประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรมที่มีผลต่อการพัฒนา
คุณภาพชีวิต

การประกอบอาชีพ ในภาคอุตสาหกรรม	จ.อุทัยธานี	
	\bar{x}	SD
1. การขยายโรงงานอุตสาหกรรมในภาคเหนือ เช่น แปรรูป ผลิตผลทางการเกษตร, เครื่องจักรกล, หัตถกรรม ฯลฯ มีผลต่อความต้องการแรงงานในหมู่บ้านเพิ่มมากขึ้นใน ระดับใด	2.8642	.760
2. การลงทุนในอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ เช่น แปรรูป ผลิตผลทางการเกษตร, เครื่องจักรกล, การท่องเที่ยว, หัตถกรรม ฯลฯ ในภาคเหนือมีผลทำให้คนในหมู่บ้านมี งานทำหลังฤดูการเก็บเกี่ยวในระดับใด	2.4815	.865
3. การปิดกิจการโรงงานอุตสาหกรรมในภาคเหนือมีผลต่อ การไม่มีงานทำของคนในหมู่บ้านระดับใด	2.7160	.838
4. การไม่ขยายโรงงานอุตสาหกรรมในภาคเหนือ มีผลทำให้ คนในหมู่บ้าน ไม่มีงานทำอย่างต่อเนื่อง (มีการอพยพ ย้ายถิ่น) ระดับใด	2.7963	1.004
รวม	2.7145	.582

จากตารางที่ 36 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรมมีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.7145$) โดยข้อความสำหรับวัดการประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรมที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ การขยายโรงงานอุตสาหกรรมในภาคเหนือ เช่น แปรรูปผลิตผลทางการเกษตร, เครื่องจักรกล, หัตถกรรม ฯลฯ มีผลต่อความต้องการแรงงานในหมู่บ้านเพิ่มมากขึ้นในระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.8642$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ การไม่ขยายโรงงานอุตสาหกรรมในภาคเหนือ มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่มียางทำอย่างต่อเนื่อง (มีการอพยพย้ายถิ่น) ระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.7963$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ การปิดกิจการโรงงานอุตสาหกรรมในภาคเหนือมีผลต่อการไม่มียางทำของคนในหมู่บ้านระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.7160$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่คือ การลงทุนในอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ เช่น แปรรูปผลิตผลทางการเกษตร, เครื่องจักรกล, การท่องเที่ยว, หัตถกรรม ฯลฯ ในภาคเหนือ มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมียางทำหลังฤดูการเก็บเกี่ยวในระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.4815$)

1.3 การประกอบอาชีพในภาคพาณิชยกรรม

การประกอบอาชีพในภาคพาณิชยกรรม วัดจากข้อความ 5 ข้อความ โดยการให้คะแนนสำหรับระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อความ แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมายระดับความคิดเห็น
1.00 - 1.75	มีผลน้อยที่สุด
1.75 - 2.50	มีผลน้อย
2.50 - 3.25	มีผลมาก
3.25 - 4.00	มีผลมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการแสดงความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่างด้านการประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรมที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต มีสาระสำคัญดังแสดงในตารางที่ 37 - ตารางที่ 38

ตารางที่ 37 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
จ.แพร่ ด้านการประกอบอาชีพในภาคพาณิชย์กรรมที่มีผลต่อการพัฒนา
คุณภาพชีวิต

การประกอบอาชีพ ในภาคพาณิชย์กรรม	จ.แพร่	
	\bar{x}	SD
1. การประกอบอาชีพค้าขายของคนในหมู่บ้านมีผลทำให้คน ในหมู่บ้านมีรายได้เพียงพอต่อการดำรงชีวิต (รายได้ดี) ระดับใด	3.0112	.580
2. จำนวนของร้านค้า เช่น ร้านเสริมสวย, ร้านซ่อมรถ ฯลฯ ในหมู่บ้านที่เพิ่มขึ้น มีผลต่อการกระจายรายได้ให้แก่คน ในหมู่บ้านระดับใด	2.4302	.749
3. การประกอบอาชีพค้าขายขนาดย่อย เช่น ขายของชำ, ขายอาหาร ฯลฯ ในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมี อาชีพเสริมตลอดปีระดับใด	2.6704	.634
4. การขาดทุนของคนประกอบอาชีพค้าขายในหมู่บ้าน มี ผลทำให้คนที่ประกอบอาชีพค้าขายมีการเก็บเงินเพื่อลง ทุนลดลงในระดับใด	2.6872	.766
5. อาชีพค้าขายในหมู่บ้าน มีผลต่อการไม่สร้างงานและไม่ กระจายรายได้ แก่คนในหมู่บ้านระดับใด	2.1229	.692
รวม	2.5844	.380

จากตารางที่ 37 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการประกอบอาชีพในภาคพาณิชย์กรรมมีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.5844$) โดยข้อความสำหรับวัดการประกอบอาชีพในภาคพาณิชย์กรรมที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ การประกอบอาชีพค้าขายของคนในหมู่บ้านมีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีรายได้เพียงพอต่อการดำรงชีวิต (รายได้ดี) ระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.0112$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ การขาดทุนของคนประกอบอาชีพค้าขายในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนที่ประกอบอาชีพค้าขายมีการเก็บเงินเพื่อลงทุนลดลงในระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.6872$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ การประกอบอาชีพค้าขายขนาดย่อย เช่น ขายของชำ, ขายอาหาร ฯลฯ ในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีอาชีพเสริมตลอดปีระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.6704$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่คือ จำนวนของร้านค้า เช่น ร้านเสริมสวย, ร้านซ่อมรถ ฯลฯ ในหมู่บ้านที่เพิ่มขึ้น มีผลต่อการกระจายรายได้ให้แก่คนในหมู่บ้านระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.4302$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ห้าคือ อาชีพค้าขายในหมู่บ้าน มีผลต่อการไม่สร้างงานและไม่กระจายรายได้แก่คนในหมู่บ้านระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.1229$)

ตารางที่ 38 ตารางแสดงความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จ.อุทัยธานี ด้านการประกอบอาชีพในภาคพาณิชย์กรรมที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

การประกอบอาชีพ ในภาคพาณิชย์กรรม	จ.อุทัยธานี	
	\bar{x}	SD
1. การประกอบอาชีพค้าขายของคนในหมู่บ้านมีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีรายได้เพียงพอต่อการดำรงชีวิต (รายได้ดี) ระดับใด	2.6049	.624
2. จำนวนของร้านค้า เช่น ร้านเสริมสวย, ร้านซ่อมรถ ฯลฯ ในหมู่บ้านที่เพิ่มขึ้น มีผลต่อการกระจายรายได้ให้แก่คนในหมู่บ้านระดับใด	2.5617	.780
3. การประกอบอาชีพค้าขายขนาดย่อย เช่น ขายของชำ, ขายอาหาร ฯลฯ ในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีอาชีพเสริมตลอดปีระดับใด	2.5802	.737
4. การขาดทุนของคนประกอบอาชีพค้าขายในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนที่ประกอบอาชีพค้าขายมีการเก็บเงินเพื่อลงทุนลดลงในระดับใด	2.3148	.726
5. อาชีพค้าขายในหมู่บ้าน มีผลต่อการไม่สร้างงานและไม่กระจายรายได้ แก่คนในหมู่บ้านระดับใด	2.5247	.724
รวม	2.5173	.373

จากตารางที่ 38 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการประกอบอาชีพในภาคพาณิชย์กรรมมีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.5173$) โดยข้อความสำหรับวัดการประกอบอาชีพในภาคพาณิชย์กรรมที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ การประกอบอาชีพค้าขายของคนในหมู่บ้านมีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีรายได้เพียงพอต่อการดำรงชีวิต (รายได้ดี) ระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.6049$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ การประกอบอาชีพค้าขายขนาดเล็ก เช่น ขายของชำ, ขายอาหาร ฯลฯ ในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีอาชีพเสริมตลอดปีระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.5802$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ จำนวนของร้านค้า เช่น ร้านเสริมสวย, ร้านซ่อมรถ ฯลฯ ในหมู่บ้านที่เพิ่มขึ้น มีผลต่อการกระจายรายได้ให้แก่คนในหมู่บ้านระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.5617$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่คือ อาชีพค้าขายในหมู่บ้าน มีผลต่อการไม่สร้างงานและไม่กระจายรายได้แก่คนในหมู่บ้านระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.5247$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ห้าคือ การขาดทุนของคนประกอบอาชีพค้าขายในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนที่ประกอบอาชีพค้าขายมีการเก็บเงินเพื่อลงทุนลดลงระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.3148$)

2. ปัจจัยด้านการศึกษา

ปัจจัยด้านการศึกษาแบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบคือ ระดับการศึกษา อัตราการเรียนต่อ และอัตราการรู้หนังสือ

2.1 ระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา วัดจากข้อความ 6 ข้อความ โดยการให้คะแนนสำหรับระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อความ แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมายระดับความคิดเห็น
1.00 - 1.75	มีผลน้อยที่สุด
1.75 - 2.50	มีผลน้อย
2.50 - 3.25	มีผลมาก
3.25 - 4.00	มีผลมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการแสดงความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่างด้านระดับการศึกษาที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต มีสาระสำคัญดังแสดงในตารางที่ 39 - ตารางที่ 40

ตารางที่ 39 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จ.แพร่
ด้านระดับการศึกษาที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ระดับการศึกษา	จ.แพร่	
	\bar{x}	SD
1. การได้เรียนสูงๆ (จำนวนปีที่เรียนหนังสือมาก) มีผลต่อการสร้างความมั่งหวังในชีวิตของคนในหมู่บ้านระดับใด	3.1560	.472
2. การมีโอกาสเรียนในชั้น ป.1 ถึงชั้น ป.6 ของคนในหมู่บ้าน มีผลต่อการพัฒนาฝีมือแรงงานของคนในหมู่บ้านระดับใด	2.9274	.735
3. ระดับการศึกษาของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีช่องทางในการเลือกประกอบอาชีพตามความรู้ความสามารถระดับใด	3.2235	5.14
4. การมีโอกาสเรียนชั้น ป.1 ถึงชั้น ป.6 ของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านนิยมในวัดฤมากกว่การพัฒนาจิตใจระดับใด	2.4078	.667
5. การเรียนสูงของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีการย้ายออกจากหมู่บ้านมาทำงานในกรุงเทพฯระดับใด	2.0950	.732
6. การมีระดับการศึกษาที่สูงขึ้นของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้ความรัก, ความสามัคคีระหว่างพ่อ, แม่, พี่, น้อง ในครอบครัวที่ลดลงระดับใด	1.9777	.757
รวม	2.7385	.357

จากตารางที่ 39 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นวาระดับการศึกษาที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x}=2.7385$) โดยข้อความสำหรับวัดระดับการศึกษาที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ ระดับการศึกษาของคนในหมู่บ้านมีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีช่องทางในการเลือกประกอบอาชีพตามความรู้ความสามารถระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความที่อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x}=3.2235$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ การได้เรียนสูง ๆ (จำนวนปีที่เรียนหนังสือมาก) มีผลต่อการสร้างความมั่งหวังในชีวิตของคนในหมู่บ้านระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความที่อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x}=3.1560$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ การมีโอกาสเรียนในชั้นป.1 ถึงชั้น ป.6 ของคนในหมู่บ้าน มีผลต่อการพัฒนาฝีมือแรงงานของคนในหมู่บ้านระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความที่อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x}=2.9274$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่คือ การมีโอกาสเรียนชั้นป.1 ถึงชั้น ป.6 ของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านนิยมในวัดมากกว่าการพัฒนาจิตใจระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความที่อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x}=2.4078$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ห้าคือ การเรียนสูงของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีการย้ายออกจากหมู่บ้านมาทำงานในกรุงเทพฯระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความที่อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x}=2.0950$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่หกคือ การมีระดับการศึกษาที่สูงขึ้นของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้ความรัก, ความสามัคคีระหว่างพ่อ, แม่, พี่, น้องในครอบครัวที่ลดลงระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความที่อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x}=1.9777$)

ตารางที่ 40 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
จ.อุทัยธานี ด้านระดับการศึกษาที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ระดับการศึกษา	จ.อุทัยธานี	
	\bar{x}	SD
1. การได้เรียนสูงๆ (จำนวนปีที่เรียนหนังสือมาก) มีผลต่อการสร้างความมั่งหวังในชีวิตของคนในหมู่บ้านระดับใด	3.0370	.795
2. การมีโอกาสเรียนในชั้น ป.1 ถึงชั้น ป.6 ของคนในหมู่บ้าน มีผลต่อการพัฒนาฝีมือแรงงานของคนในหมู่บ้านระดับใด	2.5864	.801
3. ระดับการศึกษาของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีช่องทางในการเลือกประกอบอาชีพตามความรู้ความสามารถระดับใด	2.9383	.753
4. การมีโอกาสเรียนชั้นป.1 ถึงชั้นป.6 ของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านนิยมในวัดมากกว่าการพัฒนาจิตใจระดับใด	2.5617	.780
5. การเรียนสูงของคนในหมู่บ้านมีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีการย้ายออกจากหมู่บ้านมาทำงานในกรุงเทพฯระดับใด	2.9691	.830
6. การมีระดับการศึกษาที่สูงขึ้นของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้ความรัก, ความสามัคคีระหว่างพ่อ, แม่, พี่, น้อง ในครอบครัวที่ลดลงระดับใด	2.3086	.880
รวม	2.6864	.459

จากตารางที่ 40 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าระดับการศึกษามีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.6864$) โดยข้อความสำหรับวัดระดับการศึกษาที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ การได้เรียนสูง ๆ (จำนวนปีที่เรียนหนังสือมาก) มีผลต่อการสร้างความมั่งหวังในชีวิตของคนในหมู่บ้านระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.0370$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ การเรียนสูงของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีการย้ายออกจากหมู่บ้านมาทำงานในกรุงเทพฯระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.9691$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ ระดับการศึกษาของคนในหมู่บ้านมีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีช่องทางในการเลือกประกอบอาชีพตามความรู้ความสามารถระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.9383$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่คือ การมีโอกาสเรียนในชั้นป.1 ถึงชั้น ป.6 ของคนในหมู่บ้าน มีผลต่อการพัฒนาฝีมือแรงงานของคนในหมู่บ้านระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.5864$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ห้าคือ การมีโอกาสเรียนชั้น ป.1 ถึงชั้น ป.6 ของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านนิยมในวัดมากกว่าการพัฒนาจิตใจระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.5617$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่หกคือ การมีระดับการศึกษาที่สูงขึ้นของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้ความรัก, ความสามัคคีระหว่างพ่อ, แม่, พี่, น้องในครอบครัวลดลงระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.3086$)

2.2 อัตราการเรียนต่อ

อัตราการเรียนต่อ วัดจากข้อความ 4 ข้อความ โดยการให้คะแนนสำหรับระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อความ แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมายระดับความคิดเห็น
1.00 - 1.75	มีผลน้อยที่สุด
1.75 - 2.50	มีผลน้อย
2.50 - 3.25	มีผลมาก
3.25 - 4.00	มีผลมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการแสดงความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่างด้านอัตราการเรียนต่อที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต มีสาระสำคัญดังแสดงในตารางที่ 41 - ตารางที่ 42

ตารางที่ 41 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จ.แพร่
ด้านอัตราการเรียนต่อที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

อัตราการเรียนต่อ	จ.แพร่	
	\bar{x}	SD
1. การได้เรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านแสวงหาความรู้ใหม่ที่ทันสมัยระดับใด	3.2011	.442
2. การเลือกเรียนต่อในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นของคนในหมู่บ้าน เช่น วิทยาลัยครู, มหาวิทยาลัย ฯลฯ มีผลทำให้ประชากรเกิดความสามารถและมีฝีมือในการทำงานระดับใด	3.1006	.520
3. การเลือกเรียนต่อในระดับการศึกษาที่สูงของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีการใช้จ่ายเงินทองที่สิ้นเปลืองระดับใด	2.9050	.732
4. การเรียนต่อของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนคิดแต่ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวมระดับใด	1.8939	.864
รวม	2.6391	.307

จากตารางที่ 41 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าอัตราการเรียนต่อมีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.6391$) โดยข้อความสำหรับวัดอัตราการเรียนต่อที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ การได้เรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านแสวงหาความรู้ใหม่ที่ทันสมัยระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.2011$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ การเลือกเรียนต่อในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นของคนในหมู่บ้าน เช่น วิทยาลัยครู มหาวิทยาลัย ฯลฯ มีผลทำให้ประชากรเกิดความสามารถและมีฝีมือในการทำงานระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.1006$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ การเลือกเรียนต่อในระดับการศึกษาที่สูงของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีการใช้จ่ายเงินทองที่สิ้นเปลืองระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.9050$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่คือ การเรียนต่อของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนคิดแต่ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวมระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 1.8939$)

ตารางที่ 42 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
จ.อุทัยธานี ด้านอัตราการเรียนต่อที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

อัตราการเรียนต่อ	จ.อุทัยธานี	
	\bar{x}	SD
1. การได้เรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านแสวงหาความรู้ใหม่ที่ทันสมัยระดับใด	3.0247	.764
2. การเลือกเรียนต่อในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นของคนในหมู่บ้าน เช่น วิทยาลัยครู, มหาวิทยาลัย ฯลฯ มีผลทำให้ประชากรเกิดความสามารถและมีฝีมือในการทำงานระดับใด	3.0123	.722
3. การเลือกเรียนต่อในระดับการศึกษาที่สูงของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีการใช้จ่ายเงินทองที่สิ้นเปลืองระดับใด	2.9681	.830
4. การเรียนต่อของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนคิดแต่ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวมระดับใด	2.3457	.844
รวม	2.9062	.463

จากตารางที่ 42 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าอัตราการเรียนต่อมีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.9062$) โดยข้อความสำหรับวัดอัตราการเรียนต่อที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ การได้เรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านแสวงหาความรู้ใหม่ที่ทันสมัยระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.0247$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ การเลือกเรียนต่อในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นของคนในหมู่บ้าน เช่น วิทยาลัยครู มหาวิทยาลัย ฯลฯ มีผลทำให้ประชากรเกิดความสามารถและมีฝีมือในการทำงานระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.0123$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ การเลือกเรียนต่อในระดับการศึกษาที่สูงของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีการใช้จ่ายเงินทองที่สิ้นเปลืองระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.9681$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่คือ การเรียนต่อของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนคิดแต่ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวมระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.3457$)

2.3 อัตราการรู้หนังสือ

อัตราการรู้หนังสือ วัดจากข้อความ 4 ข้อความ โดยการให้คะแนนสำหรับระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อความ แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมายระดับความคิดเห็น
1.00 - 1.75	มีผลน้อยที่สุด
1.75 - 2.50	มีผลน้อย
2.50 - 3.25	มีผลมาก
3.25 - 4.00	มีผลมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการแสดงความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่างด้านอัตราการรู้หนังสือที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต มีสาระสำคัญดังแสดงในตารางที่ 43 - ตารางที่ 44

ตารางที่ 43 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จ.แพร่
ด้านอัตราการรู้หนังสือที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

อัตราการรู้หนังสือ	จ.แพร่	
	\bar{x}	SD
1. การอ่านออกเขียนได้ของคนในหมู่บ้าน มีผลต่อการเลือกกิน, อยู่, ใช้ของที่เหมาะสมแก่การดำเนินชีวิตของคนในหมู่บ้าน ระดับใด	3.1006	.552
2. การรู้หนังสือของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีการพัฒนาจิตใจของตน (พาสู่คุณธรรม) ระดับใด	3.1732	.484
3. การรู้หนังสือของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนเอารัดเอาเปรียบผู้อื่นระดับใด	1.9944	.858
4. การอ่านออกเขียนได้ของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีแนวคิดในการดำเนินชีวิตแบบสมัยใหม่ ที่ไม่สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตแบบเดิมของหมู่บ้านระดับใด	3.2179	.489
รวม	2.6872	.391

จากตารางที่ 43 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าอัตราการรู้หนังสือมีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.6872$) โดยข้อความสำหรับวัดอัตราการรู้หนังสือที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ การอ่านออกเขียนได้ของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีแนวคิดในการดำเนินชีวิตแบบสมัยใหม่ที่ไม่สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตแบบเดิมของหมู่บ้านระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.2179$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ การรู้หนังสือของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีการพัฒนาจิตใจของตน (พาสู่คุณธรรม) ระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.1732$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ การอ่านออกเขียนได้ของคนในหมู่บ้านมีผลต่อการเลือกกิน, อยู่, ใช้ของที่เหมาะสมแก่การดำเนินชีวิตของคนในหมู่บ้านระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.1006$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่คือ การรู้หนังสือของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนเอารัดเอาเปรียบผู้อื่นระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 1.9944$)

ตารางที่ 44 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
จ.อุทัยธานี ด้านอัตราการรู้หนังสือที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

อัตราการรู้หนังสือ	จ.อุทัยธานี	
	\bar{x}	SD
1. การอ่านออกเขียนได้ของคนในหมู่บ้าน มีผลต่อการเลือกกิน, อยู่, ใช้ของที่เหมาะสมแก่การดำเนินชีวิตของคนในหมู่บ้าน ระดับใด	2.9815	.867
2. การรู้หนังสือของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีการพัฒนาจิตใจของตน (พาสู่คุณธรรม) ระดับใด	3.1049	.761
3. การรู้หนังสือของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนเอารัดเอาเปรียบผู้อื่นระดับใด	2.2222	.756
4. การอ่านออกเขียนได้ของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีแนวคิดในการดำเนินชีวิตแบบสมัยใหม่ ที่ไม่สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตแบบเดิมของหมู่บ้านระดับใด	3.1790	.620
รวม	2.7253	.436

จากตารางที่ 44 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าอัตราการรู้หนังสือมีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.7253$) โดยข้อความสำหรับวัดอัตราการรู้หนังสือที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ การอ่านออกเขียนได้ของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีแนวคิดในการดำเนินชีวิตแบบสมัยใหม่ที่ไม่สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตแบบเดิมของหมู่บ้านระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.1790$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ การรู้หนังสือของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีการพัฒนาจิตใจของตน (พาสู่คุณธรรม) ระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.1049$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ การอ่านออกเขียนได้ของคนในหมู่บ้านมีผลต่อการเลือกกิน, อยู่, ใช้ของที่เหมาะสมแก่การดำเนินชีวิตของคนในหมู่บ้านระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.9815$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่คือ การรู้หนังสือของคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนเอารัดเอาเปรียบผู้อื่นระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.2222$)

3. ปัจจัยด้านสาธารณสุข

ปัจจัยด้านสาธารณสุขแบ่งออกเป็น 6 องค์ประกอบคือ ความเพียงพอของสถานอนามัย, ความพร้อมของอุปกรณ์และเวชภัณฑ์, ความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่, งบประมาณด้านสาธารณสุข, การออกไปให้บริการอย่างสม่ำเสมอ, ข่าวสารด้านสาธารณสุข

3.1 ความเพียงพอของสถานอนามัย

ความเพียงพอของสถานอนามัย วัดจากข้อความ 3 ข้อความ โดยการให้คะแนนสำหรับระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อความ แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมายระดับความคิดเห็น
1.00 - 1.75	มีผลน้อยที่สุด
1.75 - 2.50	มีผลน้อย
2.50 - 3.25	มีผลมาก
3.25 - 4.00	มีผลมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการแสดงความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่างด้านความเพียงพอของสถานอนามัยที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต มีสาระสำคัญดังแสดงในตารางที่ 45 - ตารางที่ 46

ตารางที่ 45 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จ.แพร่ ด้านความพึงพอใจของสถานื่อนามัยที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ความพึงพอใจของ สถานื่อนามัย	จ.แพร่	
	\bar{x}	SD
1. การจัดให้บริการด้านสุขภาพอย่างสะดวกและทั่วถึงของ สถานื่อนามัยในหมู่บ้านมีผลทำให้คนในหมู่บ้าน มี โอกาสได้รับการดูแลสุขภาพอย่างทั่วถึงระดับใด	3.2179	.489
2. ความพึงพอใจของสถานื่อนามัย มีผลที่ทำให้คนในหมู่บ้าน เจ็บป่วยลดลงระดับใด	2.7654	.822
3. จำนวนสถานื่อนามัยของชุมชนในปัจจุบัน มีผลทำให้ไม่ สามารถดูแลสุขภาพอนามัยของคนในหมู่บ้านได้เพียงพอ ระดับใด	2.1620	.637
รวม	2.3520	.554

จากตารางที่ 45 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการบริการด้านสุขภาพของสถานื่อนามัยมีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตน้อย (\bar{x} = 2.3520) โดยข้อความสำหรับวัดความพึงพอใจของสถานื่อนามัยที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ การจัดให้บริการด้านสุขภาพอย่างสะดวกและทั่วถึงของสถานื่อนามัยในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีโอกาสได้รับการดูแลสุขภาพอย่างทั่วถึงระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก (\bar{x} = 3.2179) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ ความพึงพอใจของสถานื่อนามัย มีผลที่ทำให้คนในหมู่บ้านเจ็บป่วยลดลงระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก (\bar{x} = 2.7654) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ จำนวนสถานื่อนามัยของชุมชนในปัจจุบันมีผลทำให้ไม่สามารถดูแลสุขภาพอนามัยของคนในหมู่บ้านได้เพียงพอระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย (\bar{x} = 2.1620)

ตารางที่ 46 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
จ.อุทัยธานี ด้านความเพียงพอของสถานื่อนามัยที่มีผลต่อการพัฒนา
คุณภาพชีวิต

ความเพียงพอของ สถานื่อนามัย	จ.อุทัยธานี	
	\bar{x}	SD
1. การจัดให้บริการด้านสุขภาพอย่างสะดวกและทั่วถึงของ สถานื่อนามัยในหมู่บ้านมีผลทำให้คนในหมู่บ้าน มี โอกาสได้รับการดูแลสุขภาพอย่างทั่วถึงระดับใด	3.1790	.620
2. ความเพียงพอของสถานื่อนามัย มีผลที่ทำให้คนในหมู่ บ้าน เจ็บป่วยลดลงระดับใด	2.9444	.741
3. จำนวนสถานื่อนามัยของชุมชนในปัจจุบัน มีผลทำให้ไม่ สามารถดูแลสุขภาพอนามัยของคนในหมู่บ้านได้เพียงพอ ระดับใด	2.4012	.874
รวม	2.5453	.547

จากตารางที่ 46 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี ส่วนใหญ่มี
ความคิดเห็นว่าความเพียงพอของสถานื่อนามัยมีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก (\bar{x} =
2.5453) โดยข้อความสำหรับวัดความเพียงพอของสถานื่อนามัยที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพ
ชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ การจัดให้บริการด้านสุขภาพอย่าง
สะดวกและทั่วถึงของสถานื่อนามัยในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านมีโอกาสได้รับการดูแล
สุขภาพอย่างทั่วถึงระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก (\bar{x} =3.1790)
ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ ความเพียงพอของสถานื่อนามัย มีผลที่ทำให้
คนในหมู่บ้านเจ็บป่วยลดลงระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก
(\bar{x} =2.9444) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ จำนวนสถานื่อนามัยของ
ชุมชนในปัจจุบันมีผลทำให้ไม่สามารถดูแลสุขภาพอนามัยของคนในหมู่บ้านได้เพียงพอระดับใด
ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย (\bar{x} =2.4012)

3.2 ความพร้อมของอุปกรณ์และเวชภัณฑ์

ความพร้อมของอุปกรณ์และเวชภัณฑ์ วัดจากข้อความ 2 ข้อความ โดยการให้คะแนนสำหรับระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อความ แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมายระดับความคิดเห็น
1.00 - 1.75	มีผลน้อยที่สุด
1.75 - 2.50	มีผลน้อย
2.50 - 3.25	มีผลมาก
3.25 - 4.00	มีผลมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการแสดงความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ด้านความพร้อมของอุปกรณ์และเวชภัณฑ์ที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต มีสาระสำคัญดังแสดงในตารางที่ 47 - ตารางที่ 48

ตารางที่ 47 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จ.แพร่ ด้านความพร้อมของอุปกรณ์และเวชภัณฑ์ที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ความพร้อมของ อุปกรณ์และเวชภัณฑ์	จ.แพร่	
	\bar{x}	SD
1. เครื่องมือ อุปกรณ์ในการรักษาผู้ป่วยที่ครบถ้วน สำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับการรักษาอย่างรวดเร็วระดับใด	3.2682	.596
2. อุปกรณ์การรักษาผู้ป่วยที่มีอยู่ในสถานอนามัย มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่ได้รับการรักษาอย่างเหมาะสมระดับใด	2.2905	.564
รวม	2.7793	.390

จากตารางที่ 47 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าคุณภาพชีวิตของอุปกรณ์และเวชภัณฑ์ มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.7793$) โดยข้อความสำหรับวัดความพร้อมของอุปกรณ์และเวชภัณฑ์ที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ เครื่องมือ อุปกรณ์ในการรักษาผู้ป่วยที่ครบถ้วนสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับการรักษาอย่างรวดเร็วระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.2682$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ อุปกรณ์การรักษาผู้ป่วยที่มีอยู่ในสถานอนามัย มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่ได้รับการรักษาอย่างเหมาะสมระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.2905$)

ตารางที่ 48 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จ.อุทัยธานี ด้านความพร้อมของอุปกรณ์และเวชภัณฑ์ที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ความพร้อมของ อุปกรณ์และเวชภัณฑ์	จ.อุทัยธานี	
	\bar{x}	SD
1. เครื่องมือ อุปกรณ์ในการรักษาผู้ป่วยที่ครบถ้วน สำหรับ คนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับการรักษา อย่างรวดเร็วระดับใด	2.9568	.708
2. อุปกรณ์การรักษาผู้เจ็บป่วยที่มีอยู่ในสถานอนามัย มีผล ทำให้คนในหมู่บ้านไม่ได้รับการรักษาอย่างเหมาะสม ระดับใด	2.4259	.754
รวม	2.6914	.526

จากตารางที่ 48 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าคุณสมบัติความพร้อมของอุปกรณ์และเวชภัณฑ์ มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.6914$) โดยข้อความสำหรับวัดความพร้อมของอุปกรณ์และเวชภัณฑ์ที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ เครื่องมือ อุปกรณ์ในการรักษาผู้ป่วยที่ครบถ้วนสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับการรักษาอย่างรวดเร็วระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.9568$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ อุปกรณ์การรักษาผู้เจ็บป่วยที่มีอยู่ในสถานอนามัย มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่ได้รับการรักษาอย่างเหมาะสมระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.4259$)

3.3 ความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่

ความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่ วัดจากข้อความ 3 ข้อความ โดยการให้คะแนนสำหรับระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อความ แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมายระดับความคิดเห็น
1.00 - 1.75	มีผลน้อยที่สุด
1.75 - 2.50	มีผลน้อย
2.50 - 3.25	มีผลมาก
3.25 - 4.00	มีผลมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการแสดงความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ด้านความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่ที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต มีสาระสำคัญดังแสดงในตารางที่ 49 - ตารางที่ 50

ตารางที่ 49 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
จ.แพร่ ด้านความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่ที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่	จ.แพร่	
	\bar{x}	SD
1. ความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัย มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับการดูแลสุขภาพอนามัยอย่างถูกต้องระดับใด	3.1620	.542
2. การจัดให้การรักษา, ให้คำแนะนำของสถานีอนามัยสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่ได้รับการส่งเสริมให้มีสุขภาพทางกายและจิตใจที่ดีระดับใด	2.1285	.779
3. ความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัยในชุมชน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับการรักษาที่ไม่ถูกต้องระดับใด	2.1173	.781
รวม	2.6397	.378

จากตารางที่ 49 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่ มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.6397$) โดยข้อความสำหรับวัดความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่ที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ ความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัย มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับการดูแลสุขภาพอนามัยอย่างถูกต้องระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.1620$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ การจัดให้การรักษา, ให้คำแนะนำของสถานีอนามัยสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่ได้รับการส่งเสริมให้มีสุขภาพทางกายและจิตใจที่ดีระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.1285$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ ความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัยในชุมชน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับการรักษาที่ไม่ถูกต้องระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.1173$)

ตารางที่ 50 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จ.อุทัยธานี ด้านความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่ที่มีผลต่อการพัฒนา คุณภาพชีวิต

ความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่	จ.อุทัยธานี	
	\bar{x}	SD
1. ความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัย มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับการดูแลสุขภาพอนามัยอย่างถูกต้องระดับใด	3.1358	.626
2. การจัดให้การรักษา, ให้คำแนะนำของสถานีอนามัยสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่ได้รับการส่งเสริมให้มีสุขภาพทางกายและจิตใจที่ดีระดับใด	2.2901	.861
3. ความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัยในชุมชน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับการรักษาที่ไม่ถูกต้องระดับใด	2.2160	.868
รวม	3.6759	.503

จากตารางที่ 50 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่ มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมากที่สุด ($\bar{x} = 3.6759$) โดยข้อความสำหรับวัดความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่ที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ ความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัย มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับการดูแลสุขภาพอนามัยอย่างถูกต้องระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.1358$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ การจัดให้การรักษา, ให้คำแนะนำของสถานีอนามัยสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่ได้รับการส่งเสริมให้มีสุขภาพทางกายและจิตใจที่ดีระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.2901$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ ความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัยในชุมชน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับการรักษาที่ไม่ถูกต้องระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.2160$)

3.4 งบประมาณด้านสาธารณสุข

งบประมาณด้านสาธารณสุข วัดจากข้อความ 2 ข้อความ โดยการให้คะแนน สำหรับระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อความ แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมายระดับความคิดเห็น
1.00 - 1.75	มีผลน้อยที่สุด
1.75 - 2.50	มีผลน้อย
2.50 - 3.25	มีผลมาก
3.25 - 4.00	มีผลมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการแสดงความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ด้านงบประมาณด้านสาธารณสุขที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต มีสาระสำคัญดังแสดงใน ตารางที่ 51 - ตารางที่ 52

ตารางที่ 51 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
จ.แพร่ ด้านงบประมาณด้านสาธารณสุขที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

งบประมาณด้านสาธารณสุข	จ.แพร่	
	\bar{X}	SD
1. การได้รับเงินสนับสนุนด้านสาธารณสุข อย่างเพียงพอ สำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้การรักษา, การส่งเสริม สุขภาพและป้องกันโรคเพื่อคนในหมู่บ้านเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ระดับใด	3.2011	.501
2. จำนวนเงินสนับสนุนเพื่อส่งเสริมสุขภาพ สำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่ได้รับการดูแลสุขภาพ อนามัย ได้อย่างครบถ้วนระดับใด	2.7374	.714
รวม	2.9693	.447

จากตารางที่ 51 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่างบประมาณด้านสาธารณสุข มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{X} = 2.9693$) โดยข้อความสำหรับวัดงบประมาณด้านสาธารณสุขที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ การได้รับเงินสนับสนุนด้านสาธารณสุขอย่างเพียงพอสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้การรักษา, การส่งเสริมสุขภาพและป้องกันโรคเพื่อคนในหมู่บ้านเป็นไปอย่างต่อเนื่องระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{X} = 3.2011$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ จำนวนเงินสนับสนุนเพื่อส่งเสริมสุขภาพสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่ได้รับการดูแลสุขภาพอนามัยได้อย่างครบถ้วนระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{X} = 2.7374$)

ตารางที่ 52 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จ.อุทัยธานี ด้านงบประมาณด้านสาธารณสุขที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

งบประมาณด้านสาธารณสุข	จ.อุทัยธานี	
	\bar{x}	SD
1. การได้รับเงินสนับสนุนด้านสาธารณสุข อย่างเพียงพอ สำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้การรักษา, การส่งเสริมสุขภาพและป้องกันโรคเพื่อคนในหมู่บ้านเป็นไปอย่างต่อเนื่องระดับใด	3.1605	.639
2. จำนวนเงินสนับสนุนเพื่อส่งเสริมสุขภาพ สำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่ได้รับการดูแลสุขภาพอนามัย ได้อย่างครบถ้วนระดับใด	2.6296	.738
รวม	2.8951	.503

จากตารางที่ 52 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่างบประมาณด้านสาธารณสุข มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.8951$) โดยข้อความสำหรับวัดงบประมาณด้านสาธารณสุขที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ การได้รับเงินสนับสนุนด้านสาธารณสุขอย่างเพียงพอสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้การรักษา, การส่งเสริมสุขภาพและป้องกันโรคเพื่อคนในหมู่บ้านเป็นไปอย่างต่อเนื่องระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.1605$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ จำนวนเงินสนับสนุนเพื่อส่งเสริมสุขภาพสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่ได้รับการดูแลสุขภาพอนามัยได้อย่างครบถ้วนระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.6296$)

3.5 การออกไปให้บริการอย่างสม่ำเสมอ

การออกไปให้บริการอย่างสม่ำเสมอ วัดจากข้อความ 2 ข้อความ โดยการให้คะแนนสำหรับระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อความ แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมายระดับความคิดเห็น
1.00 - 1.75	มีผลน้อยที่สุด
1.75 - 2.50	มีผลน้อย
2.50 - 3.25	มีผลมาก
3.25 - 4.00	มีผลมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการแสดงความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่างด้านการออกไปให้บริการอย่างสม่ำเสมอที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต มีสาระสำคัญดังแสดงในตารางที่ 53 - ตารางที่ 54

ตารางที่ 53 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
จ.แพร่ ด้านการออกไปให้บริการอย่างสม่ำเสมอที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

การออกไปให้บริการอย่างสม่ำเสมอ	จ.แพร่	
	\bar{x}	SD
1. การจัดตรวจสุขภาพของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัยอย่างสม่ำเสมอ มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับการดูแลสุขภาพกายและจิตใจอย่างต่อเนื่องระดับใด	3.2235	.456
2. การออกไปให้บริการของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขในชุมชน 1-2 เดือนต่อ 1 ครั้ง มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่ได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับโรคระบาดต่างๆ เช่นโรคท้องร่วง, โรคไข้เลือดออก ฯลฯ ระดับใด	2.4134	.885
รวม	2.9516	.384

จากตารางที่ 53 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการออกไปให้บริการอย่างสม่ำเสมอ มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.9516$) โดยข้อความสำหรับวัดการออกไปให้บริการอย่างสม่ำเสมอที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ การจัดตรวจสุขภาพของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัยอย่างสม่ำเสมอมีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับการดูแลสุขภาพกายและจิตใจอย่างต่อเนื่องระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.2235$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ การออกไปให้บริการของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขในชุมชน 1-2 เดือนต่อ 1 ครั้ง มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่ได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับโรคระบาดต่าง ๆ เช่น โรคท้องร่วง, โรคไข้เลือดออก ฯลฯ ระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.4134$)

ตารางที่ 54 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จ.อุทัยธานี ด้านการออกไปให้บริการอย่างสม่ำเสมอที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

การออกไปให้บริการอย่างสม่ำเสมอ	จ.อุทัยธานี	
	\bar{x}	SD
1. การจัดตรวจสุขภาพของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัยอย่างสม่ำเสมอ มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับการดูแลสุขภาพกายและจิตใจอย่างต่อเนื่องระดับใด	3.0926	.520
2. การออกไปให้บริการของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขในชุมชน 1-2 เดือนต่อ 1 ครั้ง มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่ได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับโรคระบาดต่างๆ เช่น โรคท้องร่วง, โรคไข้เลือดออก ฯลฯ ระดับใด	2.5000	.967
รวม	2.9239	.417

จากตารางที่ 54 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการออกไปให้บริการอย่างสม่ำเสมอ มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.9239$) โดยข้อความสำหรับวัดการออกไปให้บริการอย่างสม่ำเสมอที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ การจัดตรวจสุขภาพของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัยอย่างสม่ำเสมอ มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับการดูแลสุขภาพกายและจิตใจอย่างต่อเนื่องระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.0926$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ การออกไปให้บริการของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขในชุมชน 1-2 เดือนต่อ 1 ครั้งมีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่ได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับโรคระบาดต่าง ๆ เช่น โรคท้องร่วง, โรคไข้เลือดออก ฯลฯ ระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 2.5000$)

3.6 ข่าวสารด้านสาธารณสุข

ข่าวสารด้านสาธารณสุข วัดจากข้อความ 2 ข้อความ โดยการให้คะแนน สำหรับระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อความ แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมายระดับความคิดเห็น
1.00 - 1.75	มีผลน้อยที่สุด
1.75 - 2.50	มีผลน้อย
2.50 - 3.25	มีผลมาก
3.25 - 4.00	มีผลมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการแสดงความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ด้านข่าวสารด้านสาธารณสุขที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต มีสาระสำคัญดังแสดงในตารางที่ 55 - ตารางที่ 56

ตารางที่ 55 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
จ.แพร่ ด้านข่าวสารด้านสาธารณสุขที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ข่าวสารด้านสาธารณสุข	จ.แพร่	
	\bar{x}	SD
1. ข่าวสารด้านสุขภาพสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับคำแนะนำเพื่อดูแลสุขภาพอนามัยอย่างถูกต้องระดับใด	3.2291	.559
2. ข่าวสารด้านสุขภาพสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่รู้จักรดูแลตนเองเบื้องต้นที่ถูกต้องระดับใด	2.1285	.627
รวม	2.6788	.369

จากตารางที่ 55 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.แพร่ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าข่าวสารด้านสาธารณสุข มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.6788$) โดยข้อความสำหรับวัดข่าวสารด้านสาธารณสุขที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ ข่าวสารด้านสุขภาพสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับคำแนะนำเพื่อดูแลสุขภาพอนามัยอย่างถูกต้องระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.2291$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ ข่าวสารด้านสุขภาพสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่รู้จักรดูแลตนเองเบื้องต้นที่ถูกต้องระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.1285$)

ตารางที่ 56 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จ.อุทัยธานี ด้านข่าวสารด้านสาธารณสุขที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ข่าวสารด้านสาธารณสุข	จ.อุทัยธานี	
	\bar{x}	SD
1. ข่าวสารด้านสุขภาพสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับคำแนะนำเพื่อดูแลสุขภาพอนามัยอย่างถูกต้อง ระดับใด	3.0802	.600
2. ข่าวสารด้านสุขภาพสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่รู้จักรการดูแลตนเองเบื้องต้นที่ถูกต้องระดับใด	2.4691	.813
รวม	2.7747	.508

จากตารางที่ 56 ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ หัวหน้าครัวเรือน จ.อุทัยธานี ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าข่าวสารด้านสาธารณสุข มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมาก ($\bar{x} = 2.7747$) โดยข้อความสำหรับวัดข่าวสารด้านสาธารณสุขที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ ข่าวสารด้านสุขภาพสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านได้รับคำแนะนำเพื่อดูแลสุขภาพอนามัยอย่างถูกต้องระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลมาก ($\bar{x} = 3.0802$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ ข่าวสารด้านสุขภาพสำหรับคนในหมู่บ้าน มีผลทำให้คนในหมู่บ้านไม่รู้จักรการดูแลตนเองเบื้องต้นที่ถูกต้องระดับใด ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีผลน้อย ($\bar{x} = 2.4691$)

4.3 ข้อเสนอแนะปัจจัยที่มีผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของประชากรในเขตภาคเหนือ จากการสัมภาษณ์

ข้อเสนอแนะปัจจัยที่มีผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของประชากรในเขตภาคเหนือ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้รอบรู้ในหมู่บ้าน ผลของการสัมภาษณ์จะแยกการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์ โดยจะแยกพิจารณาคำตอบที่ละคำตอบ จากคำถามในแบบสัมภาษณ์ เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของประชากรในเขตภาคเหนือ จำนวน 5 คำถาม ผลการสัมภาษณ์สรุปได้ดังนี้

1. ปัจจัยที่ส่งเสริมระดับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรในภาคเหนือตอนบนและภาคเหนือตอนล่าง

จากการสัมภาษณ์อาจารย์กาญจน์ (นามสมมติ) อาจารย์ใหญ่โรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตจังหวัดแพร่ และอาจารย์สมชาย (นามสมมติ) อาจารย์ใหญ่โรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตจังหวัดอุทัยธานี สรุปว่า ปัจจัยที่ส่งเสริมระดับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรในเขตภาคเหนือตอนบนและภาคเหนือตอนล่าง ประกอบด้วย

การศึกษา เป็นปัจจัยแรกของการพัฒนาประชากร คุณภาพชีวิตต้องอาศัยการศึกษาเป็นส่วนสำคัญ โดยเป็นการศึกษาทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียน ประชากรของประเทศเป็นจำนวนมากไม่สนใจใส่ใจในเรื่องของการแสวงหาความรู้ จะเห็นว่าเมื่อจบจากการศึกษาภาคบังคับแล้วต้องเกณฑ์ต้องบังคับให้เรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นไม่ได้เข้าเรียนด้วยความสมัครใจ ประชากรส่วนใหญ่ไม่แสวงหาความรู้เพิ่มเติมทั้งจากการฟัง การอ่าน ด้วยตนเองในสื่อต่าง ๆ ในอาชีพต่าง ๆ จากข่าวสาร สารคดี งานวิจัย ความรู้จึงไม่เพิ่มเติมในพฤติกรรมคือพฤติกรรมไม่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี นิสัยคนไทยเป็นแบบชอบทำอะไรง่าย ๆ เคยชินอย่างไรก็จะทำแบบนั้นซ้ำเรื่อยไปจนเป็นวัฒนธรรมที่ผิด ๆ สิ่งไหนที่ไม่ดีก็ไม่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีคนไทยไม่ชอบรักการอ่านสิ่งที่มีประโยชน์ต่อชีวิตต่ออาชีพ การพูดคุยการคบเพื่อนก็อยู่ในวงแคบจำกัด เสมอตน ไม่คบผู้รู้ผู้มีความชำนาญหรือบัณฑิต จะพูดกันก็แต่ซ้ำ ๆ แต่เรื่องอาชีพเดิม ไม่คิดเปลี่ยนอาชีพ สนทนาแต่เรื่องกิน เที่ยว ใช้จ่ายทรัพย์สิน-เงิน เรื่องฟุ้งเฟ้อไม่เคยสนทนาเรื่องการพัฒนาตนเอง ครอบครัว สังคม และอาชีพ มีวัฒนธรรมยกย่องผู้มีทรัพย์สินทางวัตถุ จากเหตุผลดังกล่าวจึงต้องฝึกนิสัยประชากรให้หมั่นศึกษา ศึกษาเรื่องพัฒนาคุณภาพพัฒนาความคิด พัฒนาจิต และพัฒนาอาชีพ จึงจะเป็นการส่งเสริมพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรได้

การประกอบอาชีพ ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพการเกษตรทำนา ทำไร่ ซึ่งปัจจัยของอาชีพต้องขึ้นอยู่กับดินฟ้าอากาศ ผลผลิตที่ได้มาแต่ละคราวหลังเก็บเกี่ยวไม่แน่นอน ราคาพืชผลขึ้นอยู่กับตลาดหรือพ่อค้าคนกลาง บางคราวผลผลิตที่ได้ไม่คุ้มกับการลงทุนในอาชีพ ค่ายากำจัดวัชพืช ค่ายาฆ่าแมลง ค่าปุ๋ย ค่าแรงงาน ทำให้เกษตรกรเป็นหนี้สถาบันการเงินทั้งของภาครัฐและเอกชน เมื่อประชากรขาดปัจจัยหลัก คือเงินในการแลกเปลี่ยนสิ่งต่างๆ การพัฒนาคุณภาพชีวิตจึงด้อยตามไปด้วย เพราะไม่มีปัจจัยไปเกื้อหนุนให้ดี

ปัจจัยทางด้านทรัพยากรธรรมชาติ อันดับแรกควรจะเป็นแหล่งน้ำ เพราะประชากรส่วนมากของภาคนี้มีอาชีพการเกษตรเป็นหลัก และแทบทุกครอบครัวจะต้องทำการเกษตร แต่ที่ทำไปไม่ได้ผลก็เพราะขาดแคลนน้ำ ในภาพรวมแล้วถ้าประชากรมีปัจจัยหลักในการทำการเกษตรคือมีน้ำเพียงพอในการเกษตรและผลผลิตทางการเกษตรได้ผลดี คุณภาพชีวิตของประชากรจะได้รับการพัฒนาให้สูงขึ้น

ปัจจัยด้านสาธารณสุข ควรมีการพัฒนาด้านสภาพแวดล้อมให้ดี ประชาชนให้ความร่วมมือสามารถดูแลสุขภาพของตนเองเบื้องต้นได้ ทำให้ประชาชนได้มีสุขภาพดีอยู่ดีกินดี มีสุข

ปัจจัยจากภาครัฐและเอกชน โดยรัฐและเอกชนควรให้การสนับสนุนคุณภาพของแรงงานให้มีประสิทธิภาพมีทักษะ ความสามารถในการปฏิบัติงาน และพัฒนาเทคโนโลยีให้มีความทันสมัยพร้อมสำหรับส่งเสริมการทำงานของแรงงานทุกระดับ

2. ปัจจัยใดที่ส่งเสริมระดับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรในหมู่บ้าน

จากการสัมภาษณ์พระสงฆ์ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดแห่งหนึ่งในเขตจังหวัดแพร่ และเจ้าอาวาสวัดแห่งหนึ่งในเขตจังหวัดอุทัยธานี สรุปว่าปัจจัยที่ส่งเสริมระดับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรในหมู่บ้าน ประกอบด้วย

ปัจจัยด้านการศึกษา โดยให้ความรู้ในเรื่องของสื่อที่เป็นประโยชน์เรื่องการได้มาซึ่งปัจจัยสี่ (อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค) และให้ประชากรได้มีการศึกษามีความรู้อย่างน้อยตามเกณฑ์ภาคบังคับพัฒนาการศึกษาของเยาวชนและประชาชนให้มีความรับผิดชอบ ชั่ว-ดีร่วมกันนอกจากนี้การศึกษาจะต้องให้สิ่งต่อไปนี้

- การพัฒนาที่ยั่งยืน
- การประหยัด อดทน และอดออม
- การใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

- การลด ละ เลิก อบายมุขทั้งปวง ซึ่งเป็นทางเสื่อมของชีวิต ได้แก่ การเป็นนักเลงสุรา การเที่ยวกลางคืน การเที่ยวดูการเล่น การเล่นการพนัน การคบคนชั่วเป็นมิตร และการเกียจคร้านการทำงาน

ปัจจัยด้านอาชีพ ในเรื่องของอาชีพ ถ้าเป็นอาชีพเกษตรต้องเกษตรกรรมแผนใหม่เน้นการให้มีรายได้ตลอดปีส่งเสริมให้ประชาชนมีอาชีพรายได้สามารถช่วยเหลือตัวเองและครอบครัวได้

ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม เช่น ธรรมชาติ ป่า ต้นไม้ สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ คนที่อยู่ร่วมกันในสังคม ให้อยู่ร่วมกันอย่างไม่เห็นแก่ตัว

3. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ เช่น การทำการเกษตร, ทำงานโรงงาน ฯลฯ มีส่วนสนับสนุนอย่างไรต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรในหมู่บ้าน และปัจจัยด้านเศรษฐกิจเหมาะสม เพียงพอหรือไม่ อย่างไร กับประชากรของหมู่บ้าน

จากการสัมภาษณ์ นายชาญ (นามสมมติ) ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน หมู่บ้านแห่งหนึ่งในเขต จ.แพร่ และนายไสว (นามสมมติ) ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน หมู่บ้านแห่งหนึ่งในเขต จ.อุทัยธานี สรุปว่า ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ เช่นการทำการเกษตร การทำงานโรงงาน ฯลฯ มีส่วนสนับสนุนต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรหมู่บ้าน คือ

1. มีงานทำ
2. มีรายได้มาจุนเจือตนเองและครอบครัว
3. เป็นพื้นฐานในการจัดซื้อจัดหาปัจจัยสี่สำหรับดำเนินชีวิต

4. ครอบครัวเป็นสุข ชุมชนเข้มแข็ง เพราะทุกคนมีกินมีใช้ขณะนี้ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ยังไม่เหมาะสมเพียงพอสำหรับประชากรในหมู่บ้านเพราะจากการประกอบอาชีพการเกษตร เกษตรกรของหมู่บ้านยังต้องพึ่งน้ำจากธรรมชาติในการทำนา ทำไร่ พื้นที่ของเกษตรกรเป็นผืนใหญ่ 15-20 ไร่/ครอบครัว ไม่มีการจัดแบ่งพื้นที่ในการทำเกษตร เช่น ทำข้าวทั้งแปลงหรือทำข้าวโพดก็จะทำหมดทั้งแปลงไม่แบ่งพื้นที่ทำการเกษตรเป็นสัดส่วนตามโครงการพระราชดำริ (30-30-30-10) จึงทำให้เสี่ยงต่อการขาดทุนการทำเกษตรไม่ได้ผลเนื่องจากภาวะเกิดฝนแล้วฝนไม่ตกตามฤดูกาลทำการเกษตรไม่ได้ผล ทำให้ประชาชนในพื้นที่ต้องดิ้นรนหาอาชีพเสริม เช่น การค้าขายส่งเสริมให้มีอาชีพเช่น เย็บผ้า-รับจ้าง การทำการเกษตรคือต้นเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาอย่างอื่นตามมา เพราะคนส่วนมากมีอาชีพหลักคือทำนา ทำสวน มาตั้งแต่ดั้งเดิม เมื่อขาดปัจจัยหลักคือน้ำก็ทำให้การทำเกษตรไม่ได้ผล พอการทำเกษตรไม่ได้ผล

ปัญหาอย่างอื่น ๆ ก็ตามมา เพราะการทำการเกษตรสมัยนี้ต้องอาศัยน้ำมันและเครื่องยนต์ตลอดจนปุ๋ยเคมีและยาฆ่าแมลง เป็นการเพิ่มต้นทุนและก่อหนี้สินให้กับเกษตรกร

แต่อย่างไรก็ตามควรมีแนวทางในการแก้ไขเช่น เกษตรกรควรจัดทำเกษตรแบบให้มีรายได้ตลอดทั้งปีใช้พื้นที่ทุกตารางนิ้วอย่างคุ้มค่า นอกจากนั้นความชยัน ความอดทน การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ การอดออม การลด ละ เลิก อบายมุข ในประชากรของหมู่บ้านทุกคนจึงจะเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ยั่งยืน

ประชากรในหมู่บ้านควรมีความรู้เกี่ยวกับอาชีพอย่างแท้จริง มีความรู้ด้านการตลาด และมีความรู้เกี่ยวกับคุณภาพการผลิต ซึ่งในความเป็นจริงเกี่ยวกับการประกอบอาชีพในหมู่บ้าน ในปัจจุบันส่วนใหญ่ยึดอาชีพเกษตรกรรม และส่วนใหญ่ใช้ประสบการณ์ประกอบกับความเอื้ออำนวยทางธรรมชาติเป็นปัจจัยหลักในการผลิต ผลผลิตที่ได้ไม่ได้คำนึงถึงคุณภาพ การตลาดไม่แน่นอน (ไม่มีอำนาจในการต่อรองราคา) พ่อค้าคนกลางเป็นผู้กำหนดราคา เกษตรกรในหมู่บ้านเป็นผู้เสียเปรียบตลอดมาจากบรรพบุรุษถึงปัจจุบัน เกษตรกรในหมู่บ้านส่วนใหญ่ยากจน หรือเรียกได้ว่า “ชนชั้นผู้ด้อยโอกาส” ก็คงจะไม่ผิดอะไรมากนัก ประชากรในหมู่บ้านทุกคนมีสิทธิแห่งความเป็นคนเท่าเทียมกัน แต่คุณค่า (คุณภาพ) ของความเป็นคนไม่เท่าเทียมกัน และการประกอบอาชีพในโรงงานนั้นสมควรจะมีเป็นอย่างยิ่งเพื่อที่จะได้ให้ประชากรที่ว่างงานมีรายได้จากแรงงานของตนเอง และเป็นการที่ไม่ให้ประชากรต้องพึ่งพิงฐานของตนเองเข้าไปหางานทำที่อื่นและเป็นปัญหาในสังคมโดยส่วนร่วม

4. ปัจจัยด้านการศึกษา เช่น การเรียนต่อ, การอ่านออกเขียนได้ มีส่วนสนับสนุนอย่างไรต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรในหมู่บ้าน และปัจจัยด้านการศึกษาเหมาะสมเพียงพอหรือไม่ อย่างไรก็ตามกับประชากรของหมู่บ้าน

จากการสัมภาษณ์ นายเจริญ (นามสมมติ) ผู้ใหญ่บ้านหมู่บ้านแห่งหนึ่งในเขต จ.แพร่ และนายพรชัย (นามสมมติ) ผู้ใหญ่บ้านหมู่บ้านแห่งหนึ่งในเขต จ.อุทัยธานี สรุปว่า ปัจจัยด้านการศึกษา เช่น การเรียนต่อ การอ่านออกเขียนได้ มีส่วนสนับสนุนต่อการพัฒนาคุณภาพของชีวิตของประชากรในหมู่บ้าน คือ

การศึกษาคือการพัฒนาชีวิต คือ เมื่อมีการศึกษามีการเรียนต่อ การอ่านออกเขียนได้ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ จะเป็นปัจจัยพื้นฐานในการเรียนรู้นำมาปรับปรุงพัฒนา นำมาใช้ในชีวิตประจำวัน นำมาละลายพฤติกรรมจากสิ่งไม่ดีให้มาเป็นสิ่งดี จากสิ่งไม่รู้ให้มาเป็นสิ่งรู้ จากการประพตติผิดครองธรรม (มีฉาติฏฐิ) มาเป็นการประพตติชอบในครองธรรม (สัมมาทิฏฐิ) คนเรียนมากย่อมมีความรู้มากและเป็นผู้นำความรู้นั้นมาปฏิบัติในชีวิตประจำวันมาก รู้จัก

แยกแยะอย่างมีเหตุ มีผล สิ่งไหนดีควรกระทำหรือสิ่งไหนไม่ดีไม่ควรกระทำ ถ้าประชากรของหมู่บ้านมีการศึกษาดี อ่านออกเขียนได้และนำความรู้นั้น ๆ ไป แสวงหาความรู้เพิ่มเติม มีการปฏิบัติดีทั้งทางกาย (กายสุจริต) ทางวาจา (วจีสสุจริต) ทางใจ (มโนสุจริต) คน ๆ นั้นก็จะเจริญ การศึกษานั้นนับว่ามีประโยชน์มากสำหรับบุคลากรในหมู่บ้าน เพราะในเมื่อประชากรในหมู่บ้านได้รับการศึกษาก็จะทำให้ประชากรมีคุณภาพดี และการปกครองหรือว่าจะทำอะไรก็ตาม คนที่ได้รับการศึกษาย่อมจะเข้าใจและทำได้ดีกว่าคนที่ด้อยการศึกษา

ปัจจุบันปัจจัยด้านการศึกษาของประชากรในหมู่บ้านยังไม่เหมาะสม ยังไม่เพียงพอ เพราะประชากรส่วนใหญ่จบ ป. 4-6 และประชากรเหล่านี้จะไม่พยายามแสวงหาความรู้เพิ่มเติมทั้งในระบบโรงเรียนและระบบนอกโรงเรียน ทั้งในการพัฒนาอาชีพ ความเป็นอยู่ คุณธรรมจริยธรรม มีวัฒนธรรมความเป็นอยู่แบบผิด ๆ ผังลึกลงในจิต มีความคิดผิดจากครองธรรม มัวเมาในอบายมุข ฟังวัตถุนิยมมากกว่าธรรมเนียมตามหลักศาสนา จึงทำให้ใจนากายไปในทางเสื่อม ทุกคนมุ่งเน้นให้ประชากรทุกคน มีความรู้ อ่านออกเขียนได้ จบการศึกษาภาคบังคับและไม่บังคับ ทางเลือกในการศึกษานั้นเพียงพอกับความต้องการของประชากรในหมู่บ้าน นั่นคือ ความรู้ที่สามารถ จัดได้ นับได้ แต่ความคิด ทักษะคิด คุณภาพในการนำความรู้ที่เรียนมานั้นสามารถนำไปใช้หรือไม่ มีประชากรส่วนใหญ่ อ่านออก เขียนได้ จบการศึกษา มีปริมาณมาก แต่คุณภาพชีวิตของประชากรในหมู่บ้านพัฒนาน้อยมาก เนื่องจากประชากรกับแรงงานในหมู่บ้านส่วนใหญ่ไปใช้แรงงานและใช้ชีวิตในเมืองใหญ่ ที่มีโรงงานอุตสาหกรรม แต่อาชีพในหมู่บ้านที่ทำกันอยู่ตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบันนั้นคืออาชีพเกษตรกรรม ในเมื่อแรงงานที่มีความรู้ความสามารถไม่สามารถนำความรู้ความสามารถมาพัฒนาอาชีพเกษตรจึงทำให้ผลผลิต ไม่มีคุณภาพ หรือคุณภาพไม่ดีเท่าที่ควรทำให้คุณภาพชีวิตของประชากรในหมู่บ้านพัฒนาได้น้อยมาก เพราะความรู้ที่ได้จากการศึกษาไม่ได้นำมาพัฒนาหมู่บ้าน ประการสำคัญนับวัน การศึกษาจะทำให้สังคมเกิดรอยแยก ความแตกต่างด้านการศึกษา เกิดช่องว่างระหว่างชนชั้นมากขึ้น เพราะเกิดการศึกษที่เห็นแก่ตัว ศึกษาเพื่อเลี้ยงตนเองคนเดียว พวกพ้องตัวเอง การศึกษาไม่ก่อให้เกิดความสงบสุขในสังคม สาเหตุสืบเนื่องจากปัจจัยด้านเศรษฐกิจของครอบครัว รุมเร้า ทำให้ขาดความอบอุ่นในครอบครัว วัฒนธรรมการเรียนที่หวังแต่ประโยชน์ส่วนตัว ดังนั้นจึงต้องพัฒนาปัจจัยด้านการศึกษาที่เป็นทั้งด้านจริยธรรม, คุณธรรม ความรู้ความสามารถของประชากรให้สามารถสร้างผลประโยชน์ทั้งตนเองและส่วนรวมให้ประชาชนมีความรู้ความสามารถ คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาได้ นำความรู้มาพัฒนาหมู่บ้าน ปรับปรุงตัวเองและชุมชนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สามารถปรับตัวเองเข้ากับสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมได้ดีกว่าผู้ด้อย

การศึกษา ผู้มีการศึกษาดีเยี่ยมมีวิสัยทัศน์กว้างไกลเพื่อเป็นปัจจัยขั้นพื้นฐานในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรในหมู่บ้านต่อไป

5. ปัจจัยด้านสาธารณสุข เช่น สถานื่อนามัย, การทำงานของเจ้าหน้าที่สถานื่อนามัย ฯลฯ มีส่วนสนับสนุนอย่างไรต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรในหมู่บ้านและปัจจัยด้านสาธารณสุขเหมาะสมเพียงพอหรือไม่ อย่างไร กับประชากรของหมู่บ้าน

จากการสัมภาษณ์นางนงเยาว์ (นามสมมติ) หัวหน้าสถานื่อนามัย แห่งหนึ่งในเขต จ.แพร่ และนางจันทร์เพ็ญ (นามสมมติ) หัวหน้าสถานื่อนามัยแห่งหนึ่งในเขต จ.อุทัยธานี สรุปว่า ปัจจัยด้านสาธารณสุข เช่น สถานื่อนามัย, การทำงานของเจ้าหน้าที่สถานื่อนามัย ฯลฯ มีส่วนสนับสนุนต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรในหมู่บ้าน คือ

มีการสำรวจความจำเป็นขั้นพื้นฐานความเป็นอยู่ของประชากร การให้การแนะนำในเรื่องโภชนาการ ความสะอาดของบ้าน ชุมชน วัด การจัดสิ่งแวดล้อมอย่างเหมาะสม การดำเนินชีวิตอย่างถูกสุขลักษณะ การให้ข่าวสารหนังสือแผ่นเดียวเกี่ยวกับโรคติดต่อ โรคตามฤดูกาล ใช้เลือดออก การรณรงค์ป้องกันและกำจัดยุงลาย การให้บริการรักษาฟรีแก่ผู้ป่วย การให้บริการผู้มีบัตรสุขภาพ รับฝากครรภ์สุขภาพสตรี การให้ความรู้วิธีปฏิบัติสำหรับหญิงมีครรภ์ บริการฟรีเรื่องทันตอนามัยแก่ประชาชนในหมู่บ้าน จัดให้มีอาสาสมัครสำหรับหมู่บ้าน จัดให้ข้อมูลทางด้านสาธารณสุข สำหรับในโรงเรียนได้จัดบริการตรวจสุขภาพนักเรียนเป็นไตรมาส บริการกำจัดเหา ทัศนกรรม และรักษาฟรีเมื่อนำนักเรียนไปสถานื่อนามัย อบรมให้ความรู้แก่นักเรียนเกี่ยวกับโรคติดต่อ โรคประจำฤดูกาล ใช้เลือดออก เป็นต้น

ปัจจุบันปัจจัยด้านสาธารณสุขเหมาะสมเพียงพอกับประชากรของหมู่บ้าน คือ

1. มีการให้ภูมิคุ้มกันเด็กในวัยต่าง ๆ ตามระยะเวลาที่กำหนด
2. มีการชั่งน้ำหนัก วัดส่วนสูง เปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานและเข้าช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาเรื่องภาวะทุพโภชนา
3. รักษาฟรีให้กับประชากรของหมู่บ้าน
4. มีส้วมทุกครัวเรือน
5. บริเวณบ้าน วัด ชุมชน สะอาด จัดสิ่งแวดล้อมเหมาะสม
6. ยาบ้ามีน้อย ประมาณ 2% ของประชากร

อย่างไรก็ตามปัจจัยด้านสาธารณสุขที่ยังคงเป็นปัญหาในบางพื้นที่คือปัจจัยสาธารณสุขมีความเหมาะสมแต่ไม่เพียงพอ เช่น สถานีอนามัย ยังไม่ทั่วถึงไม่ครบทุกหมู่บ้าน บางแห่ง 6-7 หมู่บ้าน มีสถานีอนามัยเพียงแห่งเดียว การบริการประชาชนไม่ทั่วถึง เจ้าหน้าที่สถานีอนามัย ผสส, อสม. ขาดแคลนงบประมาณ, ยา, สิ่งของจำเป็น ที่จะช่วยเหลือประชาชนในหมู่บ้าน และประการสำคัญ การทำงานของสาธารณสุขส่วนใหญ่ ทุ่มเทไปกับงานด้านการรักษาพยาบาล (การแก้ปัญหาปลายเหตุ) ซึ่งต้องใช้บุคลากรทางด้านสาธารณสุขในปริมาณมาก ปัจจัยด้านสาธารณสุขน่าจะมุ่งเน้นพัฒนาการให้บริการด้านการป้องกันและควบคุมการให้สุขศึกษาประชาสัมพันธ์ ให้ประชากรในหมู่บ้าน มีความรู้ ความเข้าใจ เรื่องเกี่ยวกับสุขภาพ การดูแลตนเองขั้นพื้นฐานอย่างถูกต้อง ประชากรทุกคนควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหา ด้านสาธารณสุขในชุมชนได้อย่างถูกต้องและมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหของชุมชน นอกจากนี้ ประชากรในหมู่บ้านควรเข้าถึงบริการของสาธารณสุข คือ เมื่อมีการเจ็บป่วยแล้วสามารถเลือกสถานบริการได้เหมาะสมกับอาการที่เป็น และประชากรในหมู่บ้านทุกคนควรมีหลักประกันสุขภาพเพื่อส่งผลดีต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากรทุกคน